

Kıbrıs'ta

Sosyalist GERÇEK

Ekim 2002, Yıl 6, Sayı: 80 - Fiyatı:500.000 TL (KDV dahil)- İngiltere: 50p AYLIK SİYASİ GAZETE

SÜRÜYE SAYDILAR BİZİ!

Hannay : Bizi Londralı yapacakmış.

Denktaş: Bizi Türkiyeli yapacakmış.

Verhaugen: Bizi AB'li yapacakmış.

Bush : Daha son sözünü söylemedi!!

AMA BİZ KIBRISLI OLMAK İSTERİZ!

BİZ KENDİ EVİMİZİN EFENDİSİ OLMAK İSTERİZ!

BMBP DE BUNLARI İSTEMİYOR MUYDU?

NEREDESİN BMBP ???

BAŞYAZI

Görüşmelerle ilgili olarak hem biz hem de diğer sol örgütler defalarca yazdık. Birkaç noktayı öne çıkaralım.

1. Denktaş ile Klerides öncesi Kıbrıslı Rum burjuva temsilcileri ve Klerides'in görüşmeleri dönemlerinde biz sürekli olarak burjuva-emperyalist güç dengelerine ve burjuvalar arasındaki çıkar çatışmasına somut olarak baktık ve 'anlaşmazlar' dedik. Bugüne kadar bizim tespitlerimiz doğru çıktı. Biz her anlaşmazlar dediğimizde bizim dışımızdaki sol, CTP, TKP, YBH, Avrupa-Afrika vade AKEL binbir bahane icad edip anlaşma ha oldu ha oluyor dediler.

Tabii ki hala daha onlar bilge adamlar biz ise aşırı solcu cahilleriz. Bilmiyorsanız sizde öğrenin.

Bu kesimin anlaşma oldu olacak tespitleri için icad ettikleri bahaneler

3-4 EKİMDE NEW YORK'DA BULUŞUYORLAR

YALVARIN YALVARIN 'BELKİ' ANLAŞIRLAR

-kelimenin tam anlamıyla bahaneler-binbir çeşittir. Bu bahanelerin ortak yanını Kıbrıs Sorunu'na burjuva çerçevede çözüm bulmak istekleri oluşturur.

Sorunun çözümünü burjuvalar arası görüşmeler üzerinden, Kıbrıs'ın burjuva yapıda büyük burjuvaları sarsıp küçük burjuvaları savunacak türden bile olsa, ciddi bir değişiklik ortaya çıkarmadan halletmek istemeleri oluşturur. Bu siyaset, kendilerinin Kıbrıs ve halkımızın düşmanlarına karşı güçsüzlüğüyle izah ettikleri bu siyaset, halkımız saflarında bağımsız bir gücün oluşturulmasını, Kıbrıs Sorunu'nun çözümüne sahip çıkacak bir gücün oluşturulmasını imkansız kılmaktadır.

Bu noktada, Ö. Özgür ve Avrupa-Afrika gibi siyasetler, bu güne kadar

izledikleri yöntemlerle, halkımızın emperyalizmden bağımsız bir ülke yaratma mücadelesinde olumlu bir rol üstlenmemişlerdir. Ne zaman ki sol saflardaki devrimci unsurlar bu sol siyasetlerin yanılğalarını görüp alternatif aramaya kalıssalar, Ö. Özgür ve Afrika türü örgüt ve yağcılar türemektedir. Bunlar burjuva çözüm önerilerini ısrarla savunurken, diğerlerine kıyasla radikal laflar edip devrimci unsurların kendilerini ve halkımızı bağımsız siyasetleri çevresinde örgütlemelerini engellemektedirler. Başka hiçbir siyasi sonuçları olmamıştır bu arkadaşların ve örgütlerin. Oldu diyorsa buyursunlar anlatsınlar bizde öğrenelim!

2. sayfada

**“Barış
İstiyor,
Vurun
Kahbeye”**

İki toplumlu korodaki öğretmenler “barış çığırtkanlığı” yapıyor diyerek yargılanıp mahkum edildiler. Ülkemizdeki bu uygulamalar 12 Eylül Faşizmi'nin, Latin Amerika Faşizmi'nin, Hitler Faşizmi'nin bir uzantısı olarak karşımıza çıkıyor. Faşizmin mahkum ettikleri, bu halkın onurudur. Barıştan korkanlar, halkların kardeşliğinden korkanlardır.

KSG

3-4 EKİMDE NEW YORK'DA
BULUŞUYORLARYALVARIN
YALVARIN 'BELKİ'
ANLAŞIRLAR

2. Görüşmelerin gidişatı hakkında söz sahibi olmanın tek yolu vardır. Anti-emperyalist Birleşik Cephe Hükümeti Programını hayata geçirmek için örgütlenmiş bir Kıbrıs halkı. Bu oluşturulmamış Kıbrıs sorunun çözümü tamamıyla burjuva-emperyalist güçler arasındaki dengeler, burjuva çıkarların savunulması için çeşitli burjuva güçlerin mevcut güçlerine bağlıdır. Kendini bu şartlarda bulan, ve dahası kendini böylesi şartlara bağımlı kılan partilerde ıknıp kıknamak kalır. Yaptıkları da budur. Şöyle de böyle de, böyle de şöylede. Utanmıyorlar da bu adamlar artık. Bunlar arasında genç arkadaşları, Kıbrıs siyasetinde bu tavrı on yıllardır sürdürmekte olan bu yaşlıları yakından tanımayan genç arkadaşları anlarız, daha doğrusu onlarda siyasete atıldıkları oranda siyasi tarihi gözden geçirmek zorunda olduklarını bilmeliler. Ya ihtiyarlar. Ne zaman yüzünüz kızaracak sizin behey adamlar? Bu ne biçim devrimciliktir? Kaç bin kere yanlış çıkacaksınız ve de kaç bin kere doğru çıkanlara saldırmaya devam edip birde kendinizi devrimci lanse edeceksiniz?

3. Ekim'de anlaşacaklarımı, veya Kasım'da? Ve anlaşma nasıl bir şey olacak? Anlaşma ancak ve ancak şu andaki aşırı değişken durumda olan ABD-İngiltere ittifakı ile AB (Fransa-Almanya) arasındaki, Rusyayı da içeren güç dengelerinde Kıbrıs (Türkiye-Kürdistan-Filistin) konularında bir ortaklık oluşursa olacak. Böyle bir ortaklığın emareleri ise şu anda yok. Bu konuyu ileride daha detaylı ele alacağız. ABD'nin yeni dış politika siyaseti çerçevesinde ele alacağız. Şu anda bizim diyebileceğimiz anlaşma imkanlarının kısıtlı olduğudur. Bunlar anlaşmayacaklar. Halka yalan söylemekten vaz geçsin solcu yoldaşlarımız!

Anlaşma olursa tamamıyla Türkiye'nin isteklerinin yerine getirildiği bir anlaşma olacak! ABD-İngiltere ittifakının Yunanistan (AB) ve Kıbrıs Cumhuriyeti hükümetine Türkiye'nin (dolayısı ile de ABD-İngiltere ittifakının) çıkarlarını savunan tavizlerin verilmesini zorlayarak varılan bir anlaşma olacak. Bu olmazsa da olmayacak. Tepe tepe kullanın solcu yoldaşlarımız!

Bu sonucu nasıl önleriz. Hem anlaşma olmaması, hemde Kıbrıs halkının fazlasıyla zararına olan bir anlaşma olmasını nasıl önleriz?

Siyasette gücün kadar konuş derler adama! Güçsüzlükte işte böylesi bir kuyrukçuluğa yol açar! Burjuvazinin kuyruğunda onların yapacakları şeyler hakkında ahkam kesmeye yarar. Şu anda bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yoktur. Burjuvaziye kuyruk olmaktan başka. İşte bu noktada burjuvaziye kuyruk olmayı siyaset haline getirenler bu kuyrukçuluğu sürdürmenin siyasetini sürdürecekler. Bizler ise kuyruk olmaktan kurtulmak için BC hükümeti siyasetimizin hakimiyetini sağlamak için iş başı yapacağız.

Kıbrısın tüm devrimcilerinin en acil görevi budur!

Tüm devrimciler anti-emperyalist birleşik cephe hükümeti siyasetinin savunucuları haline gelmelidirler!

KOMÜNİST ENTERNASYONAL 6. DÜNYA KONGRESİ TEZLER VE KARARLARI
Enternasyonal Basın Yazışmaları, 28 Kasım 1928, Cilt 8, No. 84, Özel Sayı, İngilizce Baskı.

EMPERYALİST SAVAŞA KARŞI MÜCADELE VE KOMÜNİSTLERİN GÖREVLERİ

Geçen aydan devam

31. SSCB'nin uluslararası politikası, Sovyet Rusya'da hakim sınıf olan proletaryanın ve uluslararası proletaryanın menfaatlerine uygun düşen **barış politikasıdır**. Bu politika, proletarya diktatörlüğünün bütün müttefiklerini kendi bayrağı altında toplar ve emperyalist devletler arasındaki antagonizmadan yararlanmak için en iyi temeli yaratır. Bu politikanın hedefi, dünyanın devrimcileşmesi süreci olan uluslararası devrimi ve sosyalizmin inşası çalışmasını korumaktır. Emperyalist ülkelerle çatışmaya girmekten mümkün olduğu kadar kaçınmaktır. Kapitalist ülkelerle, onların karşılıklı ilişkileriyle ve onların sömürgeleriyle olan ilişkileriyle ilgili olarak bu politika emperyalist savaşa, sömürgelerde yürütülen yağma kampanyalarına ve bu kampanyaları kamufle eden pasifizme karşı olmayı ifade eder. Proletarya devletinin barış politikası sosyal demokrasinin ve onların Troçkist müttefiklerinin Sovyet Devletini uluslararası proletaryanın gözünden düşürmek için ileri sürdüğü gibi, Sovyet devletinin kapitalizmle uzlaşması anlamına gelmez. Bu politika, proletarya diktatörlüğünün Leninist politikasıdır. Sadece başka bir biçimi, bugünkü şartlar altında kapitalizmle mücadelenin daha avantajlı bir biçimidir; SSCB'nin Ekim Devriminden beri ısrarla uyguladığı bir biçimdir.

32. Sovyetler Birliği'ndeki proletarya, emperyalist ülkelerle sürekli barış imkanı gibi hiç bir hayale kapılamaz. Sovyetler Birliği'ne emperyalist hücumun kaçınılmaz olduğunu; proleter dünya devrimi süreci içinde proleter ve burjuva devletler arasında savaşların, dünyanın kapitalizmden kurtuluşu için savaşların **zaruri ve kaçınılmaz olarak yükseleceğini** proletarya biliyor. Bu nedenle, sosyalizmin savaşçıları olarak, proletaryanın birinci görevi, bu savaşlar için gerekli bütün siyasi, ekonomik ve askeri hazırlıkları yapmak, proletaryanın güçlü silahı olan Kızıl orduyu kuvvetlendirmek ve emekçi kitleleri savaş sanatında eğitmektir. Emperyalistlerin silah yığını yapmak politikası ile onların barış hakkındaki ikiyüzlü konuşmaları arasında çok büyük bir çelişki vardır. Buna rağmen, Sovyet hükümetinin savunma ve devrimci savaş için hazırlıkları ile sürekli barış politikası arasında böyle bir çelişki yoktur. Proletarya diktatörlüğünün devrimci savaşı, devrimci barış politikasının "diğer araçlarla" devam ettirilmesinden başka bir şey değildir.

C. PROLETARYA EZİLEN HALKLARIN EMERPYALİZME KARŞI DEVRİMCİ SAVAŞLARINI DESTEKLER VE YOL GÖSTERİR

33. Son iki yıl içinde, Lenin'in daha 1916'da gördüğü gibi, ezilen sömürge ve yarı-sömürgelerin milli devrimci savaşları, teorik bir önemden çıkıp, dünya çapında tarihi bir gerçek haline geldi. Bu savaşların örnekleri; Fransız ve İspanyol emperyalizmine karşı Fas'ın savaşı, Suriye'de ayaklanma, ABD emperyalizmine karşı Meksika ve Nikaragua'da savaşlar, Hong Kong'a karşı devrimci Kanton savaşı, ve son olarak 1926-1927'de Çin Kuzey Seferi'dir. Milli devrimci savaşlar dünya devriminin bugünkü döneminde

önemli bir rol oynayacaktır. Bu nedenle proletarya, bu savaşların özellikle 1926-1927 Çin Kuzey Seferi'nin tecrübelerini ve derslerini yakından incelemelidir.

Bu kampanyada Çin proletaryası, Güney güçlerini burjuvazi yönetmesine rağmen, kuzey militaristlerine ve onların arasındaki emperyalistlere karşı doğru bir tavırla Güneyi desteklemiştir. Çin proletaryası sadece Kuzey Çin'in karşı-devrimci hükümetinin yenilgisi için uğraşmadı. Aynı zamanda, Güney'deki burjuvazinin yalpalamalarına ve kararsızlığına karşı, onların uzlaşma politikasına ve bunun sonucu olan dönekliliğine karşı da mücadele etti. Kampanyada devrimci önderlik için ve savaşta proletaryanın hegemonyası için de mücadele etti. Komintern'in Çin komünistlerine önerdiği bu genel çizgi, Marks ve Engels'in geçen yüzyılda milli savaşlara karşı aldığı tutuma ve Lenin'in öğretilerine uygun düşmektedir.

34. Ancak Çin Komünist Partisi, bütün ezilen ulus komünistlerinin önemli dersler çıkarması gereken bir dizi önemli hata işlemiştir. Bu savaşta Çin Komünist Partisinin görevi, o dönemde hüküm süren devrimci durumdan tam olarak faydalanmak, kendi proleter sınıf ordusunu kurmak ve devrimin önderliğinin ele geçirilmesinde proletaryanın mücadelesinin yolunu açmak için askeri örgütlenmeyi, işçilerin ve köylülerin askeri eğitimini genişletmek olmalıydı. Kuzey Seferi döneminde objektif şartlar Komünist Partisinin lehine olmasına rağmen, o, ordu içindeki çalışmasını yönlendirmek için Guomindang'ın askeri ve siyasi organlarından faydalanmakta tereddüt etti ve kendi silahlı güçlerini yaratmak için hiç bir çaba göstermedi. Komünist Partisi, kendisini tüm olarak Guomindang emirleriyle hareket etmeye hasretti. Asker kitleleri içinde veya orduya alınan işçi ve köylü kitleleri arasında ordunun karakterini değiştirmeye yönelik propaganda ve örgütlenme çalışmasına ağırlık vermede başarısız oldu. Silahlı işçi ve köylülerin devrimci önemini kavrayamadı ve köylülerin gerilla savaşını hazırlama ve yönlendirme çalışmasına gerekli dikkati göstermedi.

35. Milli devrimci bir savaş desteklenirken proletarya birliklerini her bir savaşın somut bir analizi, çeşitli sınıfların o savaş içindeki rolü vb temelinde tayin eder. Bu nedenle, Çarlığa karşı savaş sloganını öne süren Marks'ın 1848'deki taktikleri; 1870'de III. Napolyon'a karşı Prusya savaşındaki taktiklerinden farklıdır. Kuzeye karşı kampanya döneminde, Çin komünistlerin doğru bir tavırla milli burjuvazi ile, onlar emperyalizme karşı savaştıkları ve komünistler milli devrimci kampta teşhir görevlerini yürütebildikleri sürece geçici bir ittifaka girdiler. 1923'de Fransız emperyalizminin istilasına karşı milli savunma meselesiyile karşılaştıkları zaman Alman komünistlerinin taktikleri zorunlu olarak farklıydı. Alman komünistleri, milli savunmayı devrimci bir rol oynamaktan aciz olan Alman burjuvazisinin devrilme mücadelesi ile birleştirdiler. Bu şimdi Çin komünistlerinin, Japon müdahalesine karşı milli mücadelede almaları gereken tavidir. Onlar devrimci milli savunmayı Çan Kay-Şek'in ve Guomindang burjuvazisinin devrilmesi ile birleştirmelidirler ve işçilerin ve köylülerin devrimci diktatörlüğünü kurmalılardır.

Ancak şu belirtilmelidir ki, emperyalizme karşı mücadelede proletaryanın milli burjuvazi ile geçici

ittifaka girebileceği milli savaşlar giderek azalmaktadır. Çünkü işçilerin ve köylülerin devrim yapma korkusuyla ezilen ülkelerdeki milli burjuvazi gericileşiyor ve emperyalistlerin rüşvetlerini kabulleniyor. Proletaryanın tek başına öncü rol oynayabileceği yeni tip bir milli savaş gittikçe ön plana çıkmaktadır. Bu, ABD emperyalizmine karşı Latin Amerika ülkelerinin milli savaşlarında da uygulanmaktadır. Milli savaşlar ve ayaklanmaların proleter savaşlar ve ayaklanmalar haline veya proletaryanın önderlik ettiği savaşlar ile ayaklanmalar haline dönüşme eğilimi. Lenin bu eğilimi daha 1916'da görmüştü ve bu eğilim göze çarpacak şekilde gelişmektedir.

36. Versay anlaşmasıyla kurulan bir çok Avrupa devletinde bir dizi ezilen ulusların ve milli azınlıkların varlığı gözönüne alındığında, milli devrimci savaş meselesi, **ayrıca Avrupa'da**, özellikle emperyalist savaşın iç savaşa dönüştürülmesi ile ilgili olarak açık şekilde ortaya çıkacaktır. Polonya ve Romanya, Sovyet anavatanlarına hasretle bakan Beyaz Rus, Ukrayna ve Besarabya ahalişi kendi topraklarında kanlı bir elle zalimce ezilmektedir. Çekoslovakya'da ve Balkan ülkelerinde, İtalya'da Fransa, İspanya, Belçika ve Büyük Britanya'da (İrlanda) da ezilen milliyetler vardır. Komünist Partileri **bütün bu ülkelerde** ezilen ulusların ve milli azınlıkların kurtuluş hareketlerini desteklemeli, emperyalizme karşı mücadelede onlara yol göstermelidir. Tam ayrıma hakkını da içermesi gereken kendi kaderlerini tayin haklarının kayıtsız şartsız öncüsü olmalıdır. Emperyalist bir savaş veya Sovyetlere karşı bir savaş halinde, Komünistler bu siyaseti sürdürmelidirler. Kendilerini ve milli baskıyla ezilen kitleleri emperyalizme karşı milli devrimci ayaklanmalar veya savaşlar için hazırlamalıdır.

37. Marks ve Lenin'in öğretileri ve son yıllardaki milli savaşların tecrübeleri, milli kurtuluş savaşlarında proletarya için aşağıdaki görevleri ve taktikleri belirtiyor.

(a) Bu savaşlarda proletaryanın gösterdiği destek ve bazı durumlarda milli burjuvazi ile girdiği geçici ittifak, hiç bir şart altında sınıf mücadelesinin terkedilmesi anlamına gelmez. Burjuvazinin uzun bir süre emperyalizme karşı proletarya ile beraber omuz omuza mücadele ettiği zaman bile, burjuvazi hala düşmandır ve kendi emelleri için proletaryadan faydalanmaya çalışır.

(b) Bu nedenle proletarya sadece burjuvazinin politikalarını ve sloganlarını reddetmemeli, aynı zamanda bağımsız olarak davranmalı, kendi siyasi programını ve sloganlarını geliştirmeli ve kendi devrimci örgütlerini (Parti, sendikalar, işçi milisleri, proleter askeri hareketleri) kurmalıdır. Komünistler burjuvazinin kaçınılmaz olan ihanetine kitleleri hazırlamalı proletaryanın kazandığı mevzileri korumak için en güçlü tedbirleri almalı, burjuvazinin kendi sınıf hedeflerine ulaşmak için yaptığı çabaları engellemek ve burjuvaziye devirmek için hazırlıkta mümkün olan her şeyi yapmalıdır.

Devamı 6. sayfada

Konuk Yazar

Ali Yahya

Türkiye'de IMF'cilere karşı Emek, Barış ve Demokrasi Bloku

Türkiye'de 3 Kasım'da yapılacak seçimler için geri sayım başlarken, IMF programlarını uygulamak için sıraya girenlere karşı Emek, Barış ve Demokrasi bloku oluşturuldu. Demokratik Halk Partisi (DEHAP) çatısı altında seçime girme kararı alan Emek Partisi (EMEP), Halkın Demokrasi Partisi (HADEP) ve Sosyalist Demokrasi Partisi (SDP), seçimlere iki partinin katıldığını ve birinci partinin IMF savunucuları, ikincisinin de IMF ve savaşa karşı emek, barış, demokrasi ve özgürlük savunan Emek, Barış ve Demokrasi bloku olduğunu açıkladı.

DEHAP çatısı altında seçime girecek partiler yaptıkları açıklamada, baraj sorunlarının olmadığı ve Türk ve Kürt emekçilerinin bir umudu olduğunu belirttiler. Türk ve Kürt işçi ve emekçilerinin tarihi bir fırsat yakaladığı ve bunun üstesinden gelerek, talancılara, hortumculara ve IMF'ci partilere karşı, halkların bağımsızlığı ve mutluluğu için çalışmalarını başlatan DEHAP, ilk mitingini de Mersin'de kitlesel bir şekilde gerçekleştirecek.

Blokun oluşmasıyla birlikte büyük bir heyecan ve hareketliliğin gözlemlendiği Türkiye'de, emekçiler bütün gücü ile çalışmalara sarıldılar. Başta sendikalar olmak üzere çok sayıda meslek örgütü, kurum ve kuruluşun da desteklediği bloka, bazı hareketler ve oluşumlar da koşulsuz destek vereceğini açıkladı. TÜMTİS eski Genel Başkanı ve DEHAP Kocaeli 1. sıra milletvekili adayları Sabri Topçu, seçim bölgesi olan Kocaeli'de sendikalarla yaptığı toplantıda, "Türk ve Kürt halkı için fırsat yakaladı. Bu fırsatı, halkların mutluluğu ve bağımsızlığı için iyi kullanacağız" dedi.

Avrupa'dan da destek yağıyor. Türk ve Kürtlerin oluşturduğu dernek ve kurumlardan DEHAP'a yoğun destekler geliyor. Onlarca dernek ve kurum, yaptıkları açıklamada, DEHAP'a tüm güçleri ile destek olacaklarını açıkladılar. Almanya Demokratik İşçi Dernekleri Federasyonu (DİDF) tarafından davet edilen Emek Partisi eski Genel Başkanı ve İstanbul 2. bölge 1. sıra milletvekili adayları Levent Tüzel, yüzlerce kişinin katılımıyla Hamburg'da gerçekleşen

toplantıda, DEHAP çatısı altında oluşan Blok'un Türkiye'deki emekçilerin, demokratların, Kürtlerin ve Türklerin kardeşliği yönünde oluşan önemli bir adım olduğuna dikkat çekti. Tüzel, "Oluşan Blok Türkiye'yi harabeye çeviren ve savaşa zemin hazırlayan 12 Eylül Anayasası'na ve onun uygulamalarına karşı halkların anayasasını oluşturmayı hedeflemektedir" dedi.

EMEP, HADEP ve SDP'nin katılımı ile DEHAP çatısı altında seçimlere gidileceğinin açıklanmasından sonra DEHAP'a baskılar gelmeye başladı. Bir çok bölgede çalışmalar yürüten adaylar engellenip gözaltına alınırken, 12 Eylül yasalarının yasadışı zihniyetinin engellemeleri de gecikmedi. HADEP eski Genel Başkanı Murat Bozrak ve SDP eski Genel Başkanı Akın Birdal'a milletvekili olamaz kararı vere Yüksek Seçim Kurulu (YSK), katil, çek-senet mafyası ve het tür dolandırıcıya izin verdi. Seçimlerde başarılı olacağına inanılan DEHAP'ın toplam 18 adayına veto kondu. Çelişkili kararları olan YSK, daha önce Malatya 1. sıra milletvekili ve 68 gençlik hareketinin önderlerinden Mustafa Yalçiner ve İzmir 2. bölge 1. sıra adayı Abdullah Varlı hakkında koyduğu vetoya, Yalçiner ve Varlı'nın itirazı sonucu kaldırdı. Benzer gerekçelerle toplam 18 DEHAP adayının vetosu bulunmaktadır.

Seçim çalışmalarını yoğun bir tempoda sürdürdüklerini açıklayan blok, seçimlerle ilgili kamuoyuna yaptığı açıklama şöyle:

Türkiye, aç, yoksul ve yaralı bir halde seçime gidiyor!

Ülkeyi yönetenler, yeraltı ve yerüstü kaynaklarımızı uluslararası sermaye güçlerine ipotek ederek, halka hastalık, eğitimsizlik ve açlık sınırında yaşamak dışında bir seçenek bırakmadılar.

İşsizliğin, yolsuzluğun, yoksulluk ve sefaletin pençesine itilmiş, Susurluk çetelerinin insafına terk edilmiş Türk ve Kürt milyonlarca işçi, köylü, emekçi, esnaf, gençler ve kadınlar, gelecekleri karartılmış, umutsuz ve çaresiz haldedir.

Seçimler, bu faciayı sürdürmeye memur edilenlerle, kemiğe dayanmış bıçağı kırmak isteyenler arasında bir

mücadeleye sahne olacak.

Seçimlerde; fabrikaları kapatıp köyleri boşaltan, faizci, talancı, vurguncu, hortumcu çok küçük bir azınlık ile bu azınlığın ezdiği on milyonlar, yoksul emekçi halk ve özlemleri karşı karşıya gelecek.

Bugün seçimlere 18 parti katılmaktadır. Ancak seçimlerde gerçekte yalnızca iki parti yarışacak. Birinci parti, yıllarca hükümet etmiş, ülkeyi ve insanlarımızı batağa saplamış olanların tümünden oluşuyor. İkinci parti ise, halkın talepleriyle özlemlerini gerçekleştirmek için gerçek bir yenilenme ve değişim programına sahip olan EMEK, BARIŞ, DEMOKRASİ BLOKU'nda bir araya gelen halk güçlerinin birleştiği DEHAP'ır.

Hepsi IMF programlarının memuru olan partiler, bugüne kadar yapılanları bundan sonra da aynen yapmaya devam edeceklerini ilan ediyorlar. Tümü birbirinin kopyası olan bu partilerin IMF programı dışında programları yoktur. Borç çemberini kırmaya hiçbirinin niyeti ve cesareti yoktur. Hiçbiri barış istemiyor. Hiçbiri eşitlik istemiyor. Hiçbiri demokrasi istemiyor. EMEK, BARIŞ VE DEMOKRASİ BLOKU'na dayanan DEHAP'ın ise, hem bir TOPLUMSAL DEĞİŞİM PROGRAMI, hem de cesareti var.

Evet, Türkiye değişmelidir.

Bugüne kadar daima tekellerin, vurguncuların, hortumcuların çıkarlarının lehine değişmiş, ezilen milyonların durumu daha da kötüleşmiştir. Artık, halkın, yoksulların lehine değişmelidir.

Bu ülkede eşitliğin, eşit haklarla kardeşliğin egemenliği kurulabilir. Bu ülkede 68 milyon halk tüm demokratik haklarını kullanarak barış içinde yaşayabilir. Komşularımızla dostluk ve kardeşlik ilişkileri kurabiliriz. Yaşadığımız bölgeyi bir barış bölgesi yapabiliriz.

Türkiye, kendi güçlerine dayanarak ayakta durabilir ve eşi görülmemiş bir kalkınmayı gerçekleştirebilir. Bunun için, dışarıya el açmaya ihtiyacı

yoktur. Kaynaklarımız yeterlidir. Önemli olan, elindeki kaynakları halkın çıkarlarına göre kullanmaya kararlı, vurguncuya, hortumcuya yedirmeyecek bir halk iktidarının kurulmasıdır.

Bizler; bu nedenle HADEP, EMEP, SDP ve DEHAP olarak seçimlere yönelik bir iş ve güç birliği gerçekleştirdik. EMEK-BARIŞ-DEMOKRASİ BLOKU olarak DEHAP çatısı altında birleştik. Emek, barış ve demokrasi isteyenlerin ortak adayları, bunun için DEHAP listelerinden seçime katılıyoruz. Bu nedenle, emekten, barış ve demokrasiden yana, eşitlik ve özgürlük isteyen herkesi, sosyalist ve demokratik parti ve güçleri, işçi ve memur sendikalarını, demokratik kitle ve meslek örgütlerini, ilerici insanları EMEK-BARIŞ-DEMOKRASİ BLOKU'na katılmaya, bu bloğun seçim çalışmalarını güçlendirmeye, seçimlerde DEHAP'ı desteklemeye çağırıyoruz.

Biz EMEK-BARIŞ-DEMOKRASİ BLOKU olarak DEHAP içinde birleşen güçler, ilke olarak antidemokratik seçim mevzuatına, seçim barajlarına karşıyız. Siyasi partiler ve seçim yasalarının demokratikleştirilmesini savunduk, savunuyoruz. Ancak, bugün bunun, seçimin ertelenmesinin gerekçesi yapılmasına karşıyız. Emek, barış ve demokrasi güçlerinin takılması için baraj ağlarını atanlar, şimdi büyük çoğunluğuyla baraj tehdidinin altında iseler, suçu programlarında, halka karşı oluşlarında ararlar. Halk tarafından cezalandırılanların kurtuluşu yoktur.

Bizim baraj sorunumuz bulunmuyor. Biz bu haliyle de kazanırız, kazanacağız. Halk kazanacak. Emek, barış ve haklarını savunan, barış ve demokrasi isteyen herkese çağrımızı tekrarlıyoruz:

Kazanacağız.

Birleşelim, kazanalım.

Değiştireceğiz.

Birleşelim, değiştirelim.

Birleşelim, halkın iktidarını kuralım.

Kıbrıs'ta Neo-Naziler Eylem Düzenledi

KSG Özel- Gerici Sendikalar Hür-İş, Kamu-İş, Bay-Sen, Hava-Sen, Büro-İş, İlk-Sen ve DAÜ Per-Sen ile Kamu-Sen, Sosyal Sigortalılar Derneğinin örgütlediği Eylem ve Dayanışma Platformu "eriyen maaşlara artış istemek ve başta sosyal sigorta emeklileri, diğer emekliler ve tüm çalışanların giderek artan tepkilerine tercüman olmak" için eylem düzenledi. Bu sağı işçi sendikalar, sol sendikalara karşı kurulmuş ve sol sendikalara karşı rejimle işbirliğine girmişti. Bu sendika liderleri ayrıca, işçileri ve memurları sefaletten iten rejimin sadece Eroğlu Hükümeti olmadığını ve onun arkasında TC rejimi olduğunu çok iyi biliyorlar. Durum bu iken, bu sendika liderleri neden bu eylemleri düzenlediler?

Faşizim, her yerde olduğu gibi Kıbrıs'ta da işçileri örgütleyerek ve kendi faşist amaçlarına

yönlendirmek, işçilerin sisteme karşı sosyalizme yönelmelerini durdurmak ve kendilerine taban kazanmak için bu eylemlere giriştir. Alman Nazileri de işçileri örgütlemek ve onları peşlerinden çekmek için işçilerin en can alıcı ekonomik sorunlarına el atarak işçiden yana olduklarını yayıyorlardı ve eylem düzenliyorlardı. Kıbrıslı Neo-Naziler de ustalarından öğrendiklerini burada uygulamaya başladılar.

Siz, Eylem ve Dayanışma Platformu liderleri, gerek sendikalardan gerekse devletten çok yüksek maaşlar aldığınızı kitlelerden saklarken, yaşanan ekonomik yıkımın TC'nin baskı ve kokuşmuşluğundan kaynaklandığını bilinçli olarak kitlelerden saklıyorsunuz. Sn. Denktaş'a ve TC rejimine şikran çekerek, böyle eylemlerle kitleleri aldatarak başarı elde edeceğinizi sanıyorsanız yanılıyorsunuz.

Kredi Bankası Sahibi Salih Boyacı Tutuklandı

Halkımızın mevduatlarını "hortumlayan" bankalardan birisi de Kredi Bankası idi. Bu güne kadar diğer birçok bankada soruşturma ve yargılama başlamasına rağmen Boyacı'nın bankasına bir türlü sıra gelmiyordu. Nihayet Boyacı'ya da sıra geldi.

Kredi Bankası davasında Salih Boyacı tek

sanık olarak mahkeme önüne çıktı. Mahkeme Salih Boyacı'nın tutuklu olarak yargılanmasına karar verdi.

Salih Boyacı, " gerçeğe aykırı bilgi içeren cetvel hazırlayıp verme, beyan edilmeyen mevduatın sigorta ettirilmemesi, bankanın mali bünyesinin zayıflamasına ve tasfiyesine neden olma" konularında yargılanacak.

Fakat halkımız Denktaş'ın Dünürü Salih Boyacı'nın yargılanmasını kuşkuyla izlemektedir. Salih Boyacı'nın bu kadar süre geçmesine rağmen şimdi yargı önüne çıkması, halkın vicdanını yaralayacak "göstermelik" bir ceza ile cezalandırılıp salınması görüşlerini güçlendiriyor.

Halk "hortumculardan" hesap sorulmasını isterken, "hortumcular" bir elleri yağda bir elleri balda yaşam sürüyorlar. "Hortumcuların hortumladıkları" trilyonları da hükümet edenler yeni vergi ve zamlarla halkımızın cebinden alarak mevdut sahiplerini ödeditiler.

Çağrı

Mehmet Süleymanoğlu

İttifak Partisi mi?
Partilerin İttifakı mı?

Ülkemizde son dönemde yurtseverlerin önündeki en önemli gündem maddelerinden birisi de YBH'daki ayrışmadır. Parti içi siyasi kanatların çatışması ve en nihayet bir kanadın tasfiyesi, üzerinde ciddiyelele durulması gereken bir konu.

Bu süreçte "kim haklı-kim haksız" tartışmasına bu aşamada benim girmem doğru olmaz. Ama "ayrışmaya veya tasfiyeye" yolaçan nedenleri bilmek halkımızın hakkıdır. Bu nedenle yaşanan süreci YBH'da kalanlar ve ayrılanlar kamuoyuna açıklamalıdır. Yoksa "derin devletin" yayın organlarının manşetlerinde gündeme getirilen spontane gerçekler halkımızı tatmin etmekten çok uzaktır.

Hatırlanacağı gibi aynı parti çatısı altında farklı kanatların ittifakı YBH'dan önce TKP'de yaşanmıştı. TKP'yi kuran kesimle yüksek öğrenimden gelen "devrimci-demokrat" kesim parti içinde ittifak sürecini yaşamışlardı. Hatta bir dönem "devrimci-demokrat" kesim parti meclisinde ciddi bir ağırlığa da ulaşmıştı. Ama o dönemde yaşanan bir dizi temel sorunda (KKTC ilanı-Koalisyon süreçleri-Anayasa oylaması) "devrimci-demokrat" kesimin pek borusu ötmeydi.

Çelişkilerin keskinleşmesi ile birlikte TKP'de ayrışmalar ortaya çıktı. Partiden ayrılanlar YKP'yi kurdu. Daha sonra CTP'den ayrılanlarla YBH kuruldu. Dikkat edilirse bu ayrışmalar ve yeniden bir partide buluşmalar "ittifaklar anlayışının" yeterince önemsenmediğinin göstergesidir.

Nihayet yine YBH'da ayrışmalar. Bu kadar deneyim ve sıkıntı göstermiştir ki farklı siyasetler kendi partilerini kurmalı ve kendi bağımsız siyasetlerini sürdürmelidirler. Bunu söylediğim zaman insanların "yahu bir avuç kaldık, onları da yeniden bölmeyi mi öneriyorsun" dediğini duyar gibiyim. Oysa soyut niyetlerle bir araya gelip sonra siyasal çatışmalarla ayrılmak daha çok moral bozmaz mı? Zaten parti içinde farklı siyasal kanatların olması, içte harcanan eforu artırır. Partinin örgütlenmesini zaafa uğratar.

Bu kadar deneyimden sonra ülkemize, tüm sosyalistler, yurtseverler, demokratlar kendi siyasal oluşumlarını yaratmalıdırlar. Bu yarattıkları partiler halkımıza kendi bağımsız programlarını sunarak destek istemelidirler.

Ama ülkemizin en temel sorunlarının halkın gündeminden çıkarılması için sosyalist, yurtsever, demokrat çizgide olan partiler kendi cephe partilerini kurabilmelidirler. Her örgüt kendi bağımsız çizgisini korumak kaydıyla, halkımızın ve ülkemizin ihtiyacı olan en temel sorunlarda partiler arası ittifak. İşte yapılması gereken bu.

Bizler, bu sürece katkı koymak için kendi bağımsız parti örgütlenme çalışmalarını sürdürüyoruz.

Tüm sosyalist, yurtsever, demokrat kesimler de halkımızın ihtiyacı olan "cephe partisine" katılmalıdırlar. Görev, anti-emperyalist, bağımsız bir ülke yaratmak değil mi?

Modern İmparatorluk

İmparatorluk denince akla ne geliyor? Roma İmparatorluğu... Osmanlı İmparatorluğu... Çin İmparatorluğu... İngiliz İmparatorluğu...vs..

Ancak 21. yüzyılın başında yeni bir imparatorluk dünyayı sarıyor. ABD İmparatorluğu...

Bu tanımlı neden gündeme getirdik? Eski İmparatorluklarla modern ABD İmparatorluğu arasındaki ortak özellikler nelerdir?

Sovyetler Birliği'nin çöküşü ile Batılı emperyalistler "yeni dünya düzeni" sloganı ile dünyayı yönetmeye giriştiler. ABD, AB ve Japon emperyalistlerinin bu hareketi 1990'lı yıllarında tarihe damgasını vurdu. Ancak 21.yüzyılın başlangıcında ekonomik ve siyasi olarak bir kez daha çıkmaza giren emperyalistler bu ekonomik ve siyasi çıkmazdan çıkış yolu aramaya başladılar. 90'lı yılların yönetimi artık işlemiyor...

11 Eylül saldırısı ve onun ardından gelen gelişmeler ile yeni bir çıkış yolu çizilmeye başlandı. ABD emperyalizmi gerek AB ve Japon emperyalistlerine, gerekse Rus emperyalistlerine **Dünyanın İmparatoru** olduğunu dayatmaya girişti. Irak konusunda, WTO ticaret savaşı konusunda diğer emperyalist güçleri dikkate almayan ABD emperyalizmi, İngiliz emperyalistlerini de yanına alarak global bir güç olduğunu herkese kanıtlamaya girişti.

Yeni bir imparatorlukla karşı karşıyayız. Eski imparatorluklarla ABD İmparatorluğu arasında ortak yanlar çoktur. Belli ki ABD İmparatorluğu tarihten dersler çıkarmıştır.

Bir kere, eski imparatorluklara kıyasla modern ABD İmparatorluğu sadece yerel değil (İngiliz İmparatorluğu hariç), global olarak da kendini dayatıyor. Eski İmparatorluklarla modern İmparatorluk arasındaki esas fark burada yatmaktadır.

Eski imparatorluklarla modern ABD imparatorluğu arasındaki ortak yanlardan biri, **tartışılmaz askeri gücün üstünlüğü**...Askeri üstünlükler ile savaşları kazanan eski imparatorluklar gibi, modern ABD imparatorluğu da

Kuzey Amerika'nın Batı bölgelerini 19. yüzyılda savaş yoluyla istilak ederek kendine geniş bir ham madde kaynağı sağladı. Gerek Birinci gerekse İkinci emperyalist dünya savaşından sonra büyük bir ekonomik güç olarak ortaya çıkan ABD emperyalizmi, bu ekonomik gücüne askeri gücü de ekleyerek Batı Emperyalizminin önderi oldu. Bugün, ABD İmparatorluğu'nun 42 ülkede askeri üsleri bulunurken, BM'ye üye 190 ülkeden 132'sinde şu veya bu amaçla askerleri bulunmaktadır. Askeri üstünlüğünü, modern "akıllı füze"lerin ve bombalamaların nasıl etkili olduğunu Hollywood filimleri ve televizyon ekranlarında sürekli göstererek muhaliflerine korku salıyor. Eski imparatorluklar gibi ABD İmparatorluğu da baskı altında tuttuğu halklara askeri gücüyle hasımlarına gözdağı vererek ve ona karşı gelenlere de sınırsız saldırılarda bulunarak otoritesini kuruyor.

Eski ile modern imparatorluklar arasındaki ikinci ortak yan ise teknolojinin kullanımı.. Eski imparatorluklar yollar inşa ederek, şehirlerden şehirlere askerlerini hızlı bir şekilde aktarıyor ve herhangi bir ayaklanmayı kanlı bir şekilde bastırıyorlardı. Bugün, ABD İmparatorluğu internet, GPS, Uydu ve GSM telefon sistemlerini kullanarak hasımlarının dayanak noktalarını kısa zamanda tesbit ediyor ve onlara saldırabiliyor. İnternet ve GPS ne de olsa başlangıçta askeri amaçlar için kurulmuştu...

Üçüncü olarak, eski imparatorluklarda olduğu gibi modern ABD İmparatorluğu da, kontrol altında tuttuğu alanlara kültürünü çeşitli yollarla yayıyor. Bugün bunu Hollywood'un filimleri ile, McDonald'ları, Coca-Cola'ları vs. ile yaparak kendine global alanda hayranlar ve yarıdakılar kazandırıyor. Roma veya Osmanlı İmparatorluklarında yöneticiler bir ırka ait değildi.. Bu yarıdakılar sayesinde imparatorluğun birçok yerleri kontrol altında tutulabiliyordu. Pınoset Paşa, Evren Paşa, Ariel Şaron ve Suato gibileri olduktan sonra Latin Amerika'da,

Londra Mektubu

Ahmet Önal

Orta Doğu'da ve Asya'da onların kendi vatandaşlarının buralardaki yönetimleri doğrudan almalarına ne gerek kalır?

Dördüncü olarak, tüm imparatorluklar, yönetme hakkının kendilerine Tanrı tarafından verildiğine inanıyorlardı. Roma İmparatoru Augustus kendisini tanrının oğlu ilan ederek İmparatorluğu istediği gibi yönetmeye yetkili olduğunu söylüyordu. Osmanlı Sultanları kendilerini Halife ilan ederek tüm Müslümanların önderi olduğunu söylüyor ve onları istediği gibi yönetiyordu. İngiliz Kraliyeti, kendisini kilisenin başı ilan ederek Tanrı'nın temsilcisi olduğunu yayıyor ve kendine karşı gelinemeyeceğini açıklıyordu. ABD İmparatorluğu da yönetme hakkını Tanrı'dan aldığını paralarına bastığı sloganlarla ve demecileri ile ("Tanrıya Güveniyoruz", "Tanrı ABD'yi korusun") açıklıyor.

Be'inci olarak, eski imparatorluklarda isyanlar yaygın bir olgu idi. Roma İmparatorluğu'na karşı bir dizi isyanlar baş gösteriyor ve barbarların saldırılarına uğruyordu. Meşhur Spartaküs ve kölelerin isyanı hala daha dillere destan... Osmanlı İmparatorluğu'na veya İngiliz İmparatorluğu'na karşı isyanların sayısı ise sonsuz. Bu isyanlar, gerek üst zümreler gerekse ezilen sınıflar tarafından yapılıyordu. Kıbrıs'ta da onlara karşı isyanlar olmuştur, İngilizlere karşı 1931 isyanı gibi...

Fakat, eski imparatorlukların ortak bir özelliği daha vardır. Tüm bu imparatorluklar sonsuza dek varlıklarını sürdüremedi. Hepsisi de baskılara karşı isyan eden topluluklar tarafından zayıflatıldılar ve zamanını doldurup tarih sahnesinden yok oldular.. Tıpkı diğer imparatorluklar gibi, ABD İmparatorluğu'nun da işçi sınıfı ve ezilen tabakaların zaferi ile tarih sahnesinden yok olacağı gibi...

NEREDE BİRLİK?

K. Genç

Hepimizin bildiği gibi yıllardır ada üzerinde oynanan oyunlar ve emperyalist devletlerin kemik kapma hırlaşması gerek Türk gerekse Rum halkı arasında derin yaralar açmıştır.

1974 sonrası adanın fiili olarak bölünmesi ve yaklaşık 30 yıldır süregelen anlaşma arayışlarına çözüm bulunamaması aslında sorunun çözümünü yönünde değil de kimin ne koparabileceği noktasında tıkanıp gösteriyor. Yani güçlü olan taraf veya tarafların güçsüz olan taraf veya taraflara neyi empoze edebileceği noktasında tıkanıp gösteriyor.

Bugün geçmekte olduğumuz bu hassas dönemde toplumumuzun çeşitli kesimlerinden yorumlar eylemler ve nihayetinde "ortak vizyonlar" ortaya konmaktadır. Toplumun en aktif ve olaylar karşısında tepkisini dile getirebilecek her kesimden (işçi,köylü,öğrenci) gençliğin toplumsal olaylar karşısında duyarsız kalması mümkün değildir. Bu açıdan bakıldığında değişik parti gençlik kollarından, gençlik örgütlerinden ve örgütsüz olan gençlerin bir araya gelerek ortak hareket etme

düşüncesi son derece olumlu ve gençliğin istemlerini geniş bir bütünsellik içinde dile getirme arzusu önemlidir.

Her ne kadar bu birliktelik çerçevesinde bağımsız fikir üretbilme yeteneğinden yoksun ve her adımda ağabilerimize sorulmuş tavrı ile karşımıza çıkan arkadaşlar olsa da, yada her mitingde olduğu gibi 1 EYLÜL mitinginde de ayrılıkçı tavırlar sergilense de kimin

Eğer yan yana durup birlikte mücadele etmek isteniyorsa, yarın ne olacak korkusuyla yaşayan, işsizlik sebebi ile göç etmek istemeyen, savaş değil barış istiyor diyen, bu memleket bizim biz yöneteceğiz diyebilen herkesin öncelikle dönüp yakın geçmişte neler yaşandığına ve emperyalist sömürgeci güçlerin bizlere nasıl bir ülke yarattıklarına bakması gerekir.

ne kadar samimi ve birlikteliğin gerekliliği bilincine sahip olduğunu görebilmek açısından yararlı bir deneyim olmuştur. Ayrıca son günlerde görülen odur ki bazı gelişmeler birtakım yurtseverleri son derece rahatsız etmektedir. Bu rahatsızlığın kaynağı ne olursa olsun birlikteliğe çok "hevesli" olan YBH gençlikten M.KANATLI yoldaşın bizleri faşist işbirlikçi çevrelerle kıyaslaması ve aynı görüşleri paylaştığımızı dile getirmesi büyük bir hakarettir. Ne diyelim dilin kemiği yok ki...

Eğer yan yana durup birlikte mücadele etmek isteniyorsa, yarın ne olacak

korkusuyla yaşayan, işsizlik sebebi ile göç etmek istemeyen, savaş değil barış istiyor diyen, bu memleket bizim biz yöneteceğiz diyebilen herkesin öncelikle dönüp yakın geçmişte neler yaşandığına ve emperyalist sömürgeci güçlerin bizlere nasıl bir ülke yarattıklarına bakması gerekir. Geçmişte ada insanını birbirlerine kışkırtarak bölen emperyalistlerin halkların yararına bir çözüm

üretebilmelerini sanmak ve hiçbir hareket geliştirmeden bizlere barışı getirebileceklerini beklemek eğer aptallık değilse büyük bir saflıktır.

Çözüm ve AB şaşakçılığı yapanlar bilinçli veya bilinçsiz olarak sistemin devamına ve

egemen sınıflara hizmet edenler ve sosyalist olduklarını iddia ederek halkımızı kandıranlar umutsuzluk ve çaresizliğe itenler bilmelidirler ki anti-emperyalist mücadele noktasında birleşmedikçe ve anti-emperyalist birleşik Kıbrıs için mücadele etmedikçe ne barış istemenin ne de bu memleket bizim demenin bir anlamı olmaz.

Bunun içindir ki birlikte hareket etme düşüncesiyle bir araya gelen gençlik örgütleri ve herkes anti-emperyalist mücadelenin zorunlu görev olduğunu ve bu çerçevede birleşmenin şart olduğunu kavraması gerekir.

AB DOSYASI

Hazırlayan: Hüseyin Erdoğan

Kıbrıs Cumhuriyeti'nin, önümüzdeki dönemde genişleme sürecine girecek olan Avrupa Birliği'ne katılması ile ilgili görüşmeler, son aşamaya gelmiş bulunmaktadır. Kıbrıslı Türkler olarak, AB'nin ne olup, ne olmadığını tartışmaları da toplumumuz içerisinde süregelmektedir. Bazı sol sosyal demokrat çevreler, "AB'ye girişle bir anda ücretlerin katlanıp yükseleceğini, çok kısa bir vadede bir anda refah seviyesinin havaya fırlayacağını" öne sürerken, başka sol kesimler de üyeliğin getireceği bazı artı değerler yanında, AB üyeliği ile birlikte ortaya çıkacak bazı olumsuz sonuçlara da dikkat çekilmesi gerektiğini vurgulamaktadırlar.

KSG gazetesinin önceki sayılarında, "Kıbrıs ve AB" konusunu işleyen bazı yazılara yer vermiştik. Örneğin,

1. Ayrılkı Kıbrıs Türk liderliği ve AB, Sayı:47, Ocak 2000

2. AKEL'in raporuna göre, AB üyeliğinin Kıbrıs ekonomisine etkisi, Sayı:48-49, Şubat-Mart 2000

3. AKEL'in, 18. Kongresi'nde onaylanan AKEL-AB ilişkilerine en son bakışı, Sayı:67, Ekim 2001

4. Kıbrıs Cumhuriyeti'nin AB üyeliği neler getirecek?, Sayı:67, Ekim 2001

Bu sayıdaki AB dosyasında verdiğimiz yazılarla konuyu tartışmayı sürdürüyoruz:

AB'NİN GENİŞLEMESİ

Tekelci Avrupa kapitalizmi, uyguladığı neoliberal politikanın bir gereği olarak, Doğu Avrupa yönünde genişlemeyi planlamaktadır. Bu genişleme, ABD'den sonra gelen dünyadaki emperyalist güç odaklarından biri olarak Avrupa Birliği (AB)'nin siyasal ve askeri açıdan bütün Avrupa kıtasını etkisi altına almasına yöneliktir. Emperyalist güçlerin kendi aralarındaki iç kavgada öne çıkan küreselleşmiş dünya pazarlarının, bölgesel ve dünya çapındaki egemenlik alanlarının yeniden paylaşımı ve ileri konumlar elde etme yarışmasında, AB bir açılım içine girme çabasındadır.

Nis zirvesinde de görüldüğü gibi, AB'nin temel eksenini oluşturan Almanya ve Fransa, siyasal ve stratejik açıdan AB'yi bir devletler topluluğundan çok, federal bir devlete doğru yönlendirirken, öte yandan da tek para birimi olarak euro'nun kullanılması ile bu merkezileşme eğilimlerini öne çıkarmaktadır. Avrupa Ordusu'nun kurulması da, AB'nin ekonomik yapısı üzerinde siyasal ve askersel bir üst örgütün oluşturulmasıyla açıklanabilir. ABD, bu açıdan hâlâ daha tek egemen güç olarak yerini korumaktaysa da, AB'yi oluşturan farklı ülkelerin farklı stratejik çıkarları, Doğu ve Güneydoğu Avrupa ülkeleri ile Rusya'ya karşı farklı değerlendirmelerde bulunmalarına yol açmaktadır. Bu da AB'nin doğu yönündeki genişleme politikasında, merkez ve çevre ülkeler arasındaki ilişkileri, tarımsal ve yapısal fonların genişleme ile birlikte nasıl dağıtılacağı sorununu gündeme getirmektedir.

AB'nin Doğu Avrupa'ya açılımının ana itici gücü olan Alman sermayesi, AB'yi kendi emperyalist çıkarlarına uygun bir kılıf olarak görmekte ve bunda da herhangi bir direnişle karşılaşmamaktadır. Bu şekilde yeni işgücü potansiyeli, yatırım alanları ve pazar yaratma ve AB sermayesinin eylem alanını genişletmeyi hedeflemektedir. Bu durum ise, ABD ile AB arasındaki emperyalist çıkarların çatışmasına yol açmaktadır. Almanya, Fransa ile birlikte AB'nin genişlemesini zorlarken, Avrupa'nın "Merkezi" ile "Çevre"si arasında farklı iki birleşme hızı öngörülmektedir.

1999 Helsinki Zirvesinde de vurgulandığı gibi, Doğu'ya doğru genişleme süreci,

Orta ve Doğu Avrupa ülkelerini AB üyeliğine katarken, bu ülkelerin ekonomik, siyasal ve askeri açıdan da AB'ye katılmasını hedeflemektedir. Bu süreç, ABD ile AB'nin güçlü ülkelerinin NATO'nun doğu yönünde genişlemesi planlarından ayrı düşünülmemelidir. Nis ve Helsinki Zirvelerinden çıkan sonuçlar birlikte değerlendirilirse görülecektir ki, AB, yakın gelecekte, farklı güç ve yetkileri olan merkez, merkeze yakın ve çevre ülkeleri şeklinde örgütlenecektir.

Öte yandan Avrupa emek güçleri, bugünkü AB, ya da genişlemiş AB'den daha büyük bir kesimin çıkarlarını savunmaktadır. Avrupa emekçilerinin birliği kavramı, bütün Avrupa halklarının dayanışma içinde ve eşit haklara sahip olarak, birbirleri üzerinde egemenlik kurma emelleri taşımayan bir işbirliği içinde olmalarını öngörmektedir. Batı Avrupa Ordusu'nun kurulmasına karşı olup, çatışmaların askeri olmayan yollardan çözümlenmesini talep etmektedir.

AVRUPA BİRLİĞİ'NDEKİ SOSYAL DEMOKRATLARIN ROLÜ

Avrupa Birliği, 2. Dünya Savaşı sonrasında sermayeyi yeniden oluşturmak ve 1970'lerin ortasından sonra da, güçlenen bu Avrupa sermayesini, özellikle ABD ve Japonya'daki kapitalist rakipleriyle arasında başlayan yarışta güçlendirmek için uluslararası sermaye tarafından kurulan bir örgüttür. Bu ekonomik yarış, ABD tarafından çizilen stratejik çerçeve içinde ve bunun ifadesi olan NATO gibi örgüt içinde yürütülmektedir.

Avrupa sosyal demokrasisi, ABD ve Japonya'ya karşı rekabette daha başarılı olmak için, AB gibi Avrupa büyük sermayesinin uluslararası projelerini desteklemek gerektiğini savunmakta ve "kendi" ulusal burjuvazisine tabi olma anlayışını, "Avrupa" düzeyine taşımaktadır.

Avrupa sermayesi, ABD ve Japonya'ya karşı yarışırken 4 konuda zayıf görünmektedir:

1. Avrupa, küçük üretim ölçeklerine ve küçük pazarlara sahip bir dizi küçük ülkeye bölünmüştür.

2. İşçi sendikaları, kitlesel sosyal demokratik ve komünist partiler şeklinde örgütlenmiş güçlü bir Avrupa işçi hareketi vardır.

3. Öteki ülkelere kıyasla ağırlığını duyuran bir küçük burjuva kesimi vardır ve bunun sonucunda

4. Tarım ve kamu hizmetinde düşük bir üretim düzeyi vardır.

AB, Maastricht Sözleşmesi ile Batı Avrupa refah devletinin bu "dezavantajları"ni ortadan kaldırmaya yönelmiştir. Bu gerçekleri göz önünde bulundurmayan Avrupa sosyal demokratları, ülkelerinin daha ulusal yönelimli kapitalist partilerinden bir adım daha öne geçerek, Maastricht Sözleşmesinin en ateşli savunucuları olmuşlardır.

1. Dünya Savaşından sonra, sosyal demokrasi perspektifi için uygun bir temeli sağlayamayan ve bunalımlara sürüklenen Avrupa ulusal sermayeleri, önce ABD emperyalizmine yönelmiş ve ABD sermayesinin yardımı ile siyasal ve ekonomik istikrarı sağlamıştı. 2. Dünya Savaşından sonra da ABD Batı Avrupa ülkelerine muazzam ekonomik yardımlarda bulunarak, SSCB'nin, Nazi Almanyasını ve Avrupa'daki kapitalizmi ortadan kaldırmasına engel olmuştur. Marshal Yardımı ve büyük ABD sermaye yatırımları ile Batı Avrupa'nın ekonomik olarak yeniden inşasında büyük rol oynamıştır.

Savaş sonrasında Batı Avrupa kapitalizmi, ABD desteğine bağımlı kalırken, Doğu Avrupa'da da SSCB'nin üstünlüğü gözlemlendi. Böylece Avrupa sosyal demokrasisi, bir yandan Amerikan

yanlısı ve NATO'cu akımların etkisine girerken, öte yandan da işçi hareketi içinde Sovyet yanlısı akımlar güçlendi.

1970'lerin başında ABD, Vietnam yenilgisi ardından uluslararası rolünde değişiklik yaparak, Avrupa'ya yardım etme yerine, Batı Avrupa ekonomilerini darbelemeye başladı. Avrupa sosyal demokrasisi reformların kaynağı olarak ABD sermayesi yerine, bu kez de Avrupa sermayesine yöneldi. 1970'lerin sonunda Batı Avrupa işçi hareketinde ABD'cilik rağbetten düşerken, Avrupa sosyal demokrasisi yükselişe geçti. Bunun maddi temelini ise AB'nin para kasası olan Batı Almanya hazırladı. Güney Avrupa'ya, bir başka deyişle AB'nin yeni üyeleri olan İspanya, Portekiz ve Yunanistan'a akan sermaye, buradan kaynaklanmaktaydı.

Almanya'nın birleşmesi, sadece Doğu Avrupa'daki rejimlerin değil, Avrupa sosyal demokrasisinin de sonu oldu. Sermaye için 2. Dünya Savaşı'ndan sonra Batı Avrupa'da refah devletinin yaratılmasının doğudan batıya ilerlemesi "tehlikesi"ne karşı, sınıf güçleri ilişkisinin zorunlu bir taviziydi. Doğu Avrupa'ya kapitalizmin yeniden girmesi ile sosyalizm tehdidi giderilmiş ve refah devletini sürdürme zorunluluğu da artık ortadan kalmıştı. Almanya'nın birleşmesi ile eşzamanlı olarak refah devletinin ortadan kaldırılmasına yönelik ilk adımlar atılmaya başlandı ve bu durum Maastricht Sözleşmesinde formüle edildi.

Batı Avrupa işçi sınıfının son 50 yıl içinde kazandığı en önemli reform olan refah devletinin ortadan kaldırılması önerisinin ana siyasal destekçisi, bu defa Avrupa sosyal demokrasisi oluyordu. Almanya'nın birleşmesi ile Maastricht Sözleşmesi, Avrupa sosyal demokrasisinin gerilemesine ve İtalyan, Fransız ve İspanyol sosyalistlerinin iktidardan düşmesine yol açtı.

BİRLEŞİRKEN YİTİRİLENLER

Avrupa Birliği, ekonomik sistem olarak kapitalizmi, bir başka deyişle, özel girişimci piyasa ekonomisini savunmaktadır. Maastricht Anlaşması'nın 3a1. maddesine göre, üye ülkeler "serbest rekabete dayalı açık pazar ilkesi ile uyum halinde çalışan bir ekonomik politika" benimsemelidir. Büyük kapitalist işletmeler, kendilerini uluslararası görmekte ve daha büyük pazarlar, ham madde ve işgücü kaynakları aramakta ve bunun doğal sonucu olarak da, tek bir AB devleti oluşturmayı desteklemektedirler. Onlar için sermayenin serbest dolaşımı, gümrük tarife duvarlarının kaldırılması, üye ülkeler arasındaki göçlere konan engellerin kaldırılması, AB için büyük kolaylıklar sağlar.

Tek Avrupa Yasası'nın 13. maddesi şöyle demektedir: "İç Pazar, mallar, kişiler, hizmetler ve sermayenin serbest dolaşımını güvence altına alan ve iç sınırların olmadığı bir bölgeden oluşacaktır." Bilindiği gibi, işverenler malların serbest dolaşımından söz ettiklerinde, grev kırıcılığını anlatmak istemektedirler. Eylül 2000'de, Fransız işçiler, yakıt fiyatlarını azaltmak için Kanal bölgesindeki limanları kapattıklarında, AB, blokajı kırmak için yapacakları çabaları haklı çıkarmak amacıyla, malların serbest dolaşımı hakkındaki maddeyi çalıştırma tehdidini savurdular.

Kişilerin serbest dolaşımından söz ettikleri zaman, işsiz ve vasıfsız işçileri kastetmektedirler. AB'yi, çeşitli vasa sahip bir işçiler ordusunun muazzam potansiyeli olarak görürken, bu ordunun ardında da 20 milyonluk bir işsizler ordusunun varlığını bilmekteydiler.

Sermayenin serbest dolaşımından söz ettiklerinde, iş yerlerinin kapanması anlaşılmalıdır. AB, üye ülkelerdeki sanayide var olan "aşırı kapasitesi"nden

kurtulmak için, kitlesel işten çıkarmalar ve iş yerlerinin kapanması amaçlamaktadır. Avrupa Komisyonu, 1993 yılında şu itirafta bulunmuştur: "Tek Pazar programı, iş çevreleri için, işçilere yaptığından çok daha fazla yarar sağlamıştır."

AB özelleştirmeden yanadır. Özel taşımacılık ise, kamu araçlarının kullanılmasına yönelecek ve demiryolu, otobüs, kamyon ve araba kullanımını dengeleyecek olan bütünleşmiş bir ulaşım sistemi önündeki ana engeldir. AB, İngiliz demiryollarının özelleştirilmesi örneğini, bütün AB ülkelerine yaymak istemektedir.

Avrupa Parlamentosu, Temmuz 2002'de "tek Avrupa hava sahası" yaratılması planını onaylamıştır. Bu proje ile, tek pazar üzerinde, tek Avrupa hava trafik denetimini getirecek olan tek hava sahasını yaratmayı amaçlanmaktadır. Böylece, AB üyesi ülkelerdeki hava trafiği denetleyen kuruluşların da özelleştirilmesi ve yeni AB kuruluşu olan "Eurocontrol" tarafından yönetilmesi fikri hayata geçirilmeye çalışılmaktadır. Örneğin İngiltere'nin hava trafik denetiminin özelleştirilmesi ile, maliyetlerde %36'lık bir azalmaya yol açacağı tahmin edilmektedir. Ama Ulusal Hava Trafik Hizmetleri Başkanları, bunun güvenlik açısından, gerek yolcular, gerekse hava trafik denetleyicileri açısından kabul edilemez tehlikelere yol açacağını bildirmiştir.

Aynı şekilde İngiltere, euro para birimine geçerse, bu Avrupalı işçiler için çok kötü sonuçlar doğuracaktır. Çünkü AB, İngiliz emek piyasasının çok övünülen "esnekliği"ni, özelleştirmeleri ve bozulan düzenlemeleri, öteki ülkelerin işçilerinin aleyhine kullanacaktır. Avrupa Para Birliği (EMU), Avrupa ülkeleri üzerinde ağır baskılar uygulayarak, ücretleri, çalışma koşullarını, hizmetleri ve işçi yardımlarını aşağıya çekerek, emek piyasası ile refah devletinin "Amerikanlaşması"na çalışacaktır.

Hem ABD, hem de AB, Dünya Ticaret Örgütü'nde, sağlık bakımı, sosyal hizmetler ve eğitim de içinde hizmet kesiminde, özel kesim katılımını genişletmek amacıyla "Hizmet Ticareti üzerine Genel Anlaşma"(GATS)'yı daha da sıkılaştırmak istemektedir. AB'nin ticaretteki liberalleştirme çabalarının artırılmasına ilişkin kararlılığı, herkesi kapsayan ve sağlık bakımının finansmanı, sosyal refah ve eğitimin kamu tarafından yürütülmesi ilkelerini tehdit etmektedir. AB, ulusal sağlık hizmetlerine karşıdır. Yapabildiği yerlerde, sağlık hizmetlerinin özelleştirilmesini zorlamaktadır. Örneğin Doğu Avrupa'da Phare programı ve Dünya Bankası ile işbirliği yoluyla bunu yapmaktadır.

AB, savaş ve baskıdan yanadır. Fransız Başbakanı Lionel Jospin şöyle demiştir: "AB, üye ülkelerin ordularını biraraya getirmekle, iç güvenliğini sağlayabilecek ve dünyadaki çatışmaların önlenmesine yardımcı olabilecektir." Blair ise, "Avrupa bugün artık sadece barış için değil, kolektif bir güç olarak da var olacaktır" diyerek, savaştan yana bir programın varlığı haberini de vermiştir.

Bazıları, NATO'yu zayıflatacağını öne sürerek, Avrupa ordusuna karşı çıkmaktadır. Bazıları da, NATO'yu zayıflatacağı için AB ordusuna destek olmaktadır. Ama önemli olan bunun NATO üzerindeki etkisi değildir. Avrupa ordusuna ilkesel olarak karşı olunmalıdır. Çünkü bu ordu, AB liderleri tarafından, AB üyeliğinden ayrılmak isteyen veya yeterince Avrupalı olamayan herhangi bir halka karşı kullanılabilir. Jospin ise, bu uyarıyı yapmış bulunmaktadır: "Orduların bir araya getirilmesiyle, Avrupa'nın iç güvenliği de sağlanacaktır."

Devamı 10. sayfada

KOPENHAG KRİTERLERİ

Avrupa Konseyi, 22 Haziran 1993 tarihinde Kopenhag'ta yapılan Zirvesi'nde, Avrupa Birliği'nin genişlemesinin, merkezi Doğu Avrupa ülkelerini kapsayacağını kabul etmiş ve aynı zamanda adaylık için başvuruda bulunan ülkelerin, tam üyeliğe kabul edilmeden önce, karşılaması gereken kriterleri de belirtmiştir. Bu kriterler siyasi, ekonomik ve topluluk mevzuatının benimsenmesi olmak üzere üç grupta toplanmıştır.

SİYASİ KRİTER: Demokrasi, hukukun üstünlüğü, insan hakları ve azınlıklara saygı gösterilmesini ve korunmasını garanti eden kurumların varlığı,

EKONOMİK KRİTER: İşleyen bir pazar ekonomisinin varlığının yanısıra, birlik içindeki piyasa güçleri ve rekabet baskısına karşı koyma kapasitesine sahip olunması,

TOPLULUK MEVZUATININ BENİMSENMESİ: Siyasi, ekonomik ve parasal birliğin amaçlarına uyma dahil olmak üzere üyelik yükümlülüklerini üstlenme kabiliyetine sahip olunması

POLİTİK KRİTERLER

AB'ye girmeye aday ülkeler, istikrarlı ve kurumsallaşmış bir demokrasinin var

olması, hukuk devleti ve hukukun üstünlüğü, insan haklarına saygı, azınlıkların korunması gibi dört ana kriter açısından değerlendirmeye alınacaktır. Genel olarak; ülkenin çok partili bir demokratik sistemle yönetiliyor olması, hukukun üstünlüğüne saygı, idam cezasının olmaması, azınlıklara ilişkin herhangi bir ayrımcılığın bulunmaması, ırk ayrımcılığının olmaması, kadınlara karşı her türlü ayrımcılığın yasaklanması, Avrupa Konseyi İnsan Hakları Sözleşmesi'nin tüm maddeleri ile çekincesiz kabul edilmiş olması, Avrupa Konseyi Çocuk Hakları Sözleşmesinin kabul edilmiş olması gibi özellikler dikkate alınmaktadır. Ancak, bu ilkelerin varlığı tek başına yeterli olmamakta, aynı zamanda kesintisiz uygulanıyor olması gerekmektedir.

EKONOMİK KRİTERLER

Kopenhag Zirvesi'nin sonuçlarına göre, ekonomi alanında işlevsel bir piyasa ekonomisinin varlığı kadar, AB içindeki piyasa güçleri ve rekabet baskısı ile baş edebilme kapasitesi de aranmaktadır.

a. Etkin bir piyasa ekonomisi için, arz-talep dengesinin piyasa güçlerinin bağımsız bir şekilde karşılıklı etkileşimi ile kurulmuş olması, ticaret kadar fiyatların da liberal

olması, piyasaya giriş (yeni firma açılması) ve çıkış (iflaslar) için engellerin bulunmaması, mülkiyet haklarını (fikri ve sınai mülkiyet) içeren düzenlemeleri kapsayan yasal bir sistemin olması ve bu yasalar ile düzenlemelerin icra edilebilmesi, fiyat istikrarını içeren bir ekonomik istikrara ulaşılmış olması ve sürdürülebilir dış dengenin varlığı, ekonomik politikaların gerekleri hakkında geniş bir fikir birliğinin olması, mali sektörün, tasarrufları üretim yatırımlarına yönlendirebilecek kadar iyi gelişmiş olması gerekmektedir.

b. AB içinde rekabet edebilme kapasitesinin sağlanması için, öngörülebilir ve istikrarlı bir ortamda karar alabilen ekonomik kurumların makro ekonomik istikrarının olması ve bununla beraber işlevsel bir piyasa ekonomisinin varlığı, alt yapı, eğitim ve araştırmayı içeren yeterli miktarda fiziki ve beşeri sermayenin olması, firmaların teknolojiye uyum sağlama kapasitesinin bulunması gerekmektedir.

Bu çerçevede rekabet edebilme derecesinin göstergeleri olarak, birliğe giristen önce birlik ile o ülke arasında belirli bir ticaret ortaklığının olması ve ülke ekonomisinde küçük firmaların oranı sayılmaktadır.

TOPLULUK MUKTESEBATINA UYUM KRİTERİ

a. AB'nin siyasi birlik ile ekonomik ve parasal birlik hedeflerini kabul etmek:

Birliğin "ortak dış politika ve güvenlik" politikasına etkin bir katılım için aday ülkelerin buna hazır olması gerekmektedir. Ekonomik ve Parasal Birlik konusunda ise, Merkez Bankası'nın bağımsızlığı, ekonomik politikaların koordinasyonu, İstikrar ve Büyüme Paketi'na katılım, Merkez Bankası'nın kamu sektörü açıklarını finanse etmesinin yasaklanması gibi konularda üye ülkelerin aldıkları kararlara katılmak gerekmektedir.

b. AB'nin aldığı kararlara ve uyguladığı yasalara uyum sağlamak:

Gümrük Birliği, malların serbest dolaşımı, sermayenin serbest dolaşımı gibi ortaklık anlaşmalarında belirtilen şartlara uyum sağlaması, tek pazara geçişi gerektiren Topluluk Müktesebatı'na uyum sağlanması, Topluluğun tarım, iletişim ve bilgi teknolojileri, çevre, ulaşım, enerji, taşımacılık, tüketici hakları, adalet ve içişleri, işgücü ve sosyal haklar, eğitim ve gençlik, vergilendirme, istatistik, bölgesel politikalar, genel dış ve güvenlik politikası gibi alanlardaki her türlü düzenlemesine uyum sağlanması.

KOMÜNİST ENTERNASYONAL 6. DÜNYA KONGRESİ TEZLER VE KARARLARI
Enternasyonal Basın Yazışmaları, 28 Kasım 1928, Cilt 8, No. 84, Özel Sayı, İngilizce Baskı.

EMPERYALİST SAVAŞA KARŞI MÜCADELE VE KOMÜNİSTLERİN GÖREVLERİ

Baştarafı 2. sayfada

(c) Şimdi Çin işçi ve köylüleri, emperyalistlerin Çin'i parçalamasını önlemek için mücadele yürütüyorlar. Burjuvazinin veya burjuva hükümetin karşı devrimci bir rol oynadığı böyle milli savaşlarda, komünistler, milli savunma sloganı altında burjuva hükümetini devirmek için çalışmaktadır.

38. Fas, Suriye'deki Dürziler, Suriye ve Arabistan gibi sınıf farklılaşmasının gelişmediği ülkelerde milli savaşlar meselesi aynı şekilde formüle edilmelidir. Bu halklar arasında, patriarkal ve feodal önderler ve hükümdarlar, daha gelişmiş sömürgelerde burjuvazinin oynadığı role benzer bir rol oynamaktadırlar. Emperyalizme karşı, devrimci mücadelelerde bu önderlerle ve hükümdarlarla geçici işbirliğine izin verilebilir. Ancak onların emperyalistler tarafından satın alınması veya kurtuluş mücadelesini kendi menfaatlerine tabi kılmasını tehlikesi daima vardır. Bu nedenle bu halkların milli savaşları feodalizme karşı veya feodal hükümdarlara karşı mücadele ile feodalizmin yıkılması ile birleştirilmelidir.

39. Bazı somut istisnalar dışında ezilen halkların kurtuluş savaşları, milli devrimci hareketleri ve devrimleri bastırmak için emperyalist saldırılarla ilgili olarak uluslararası proletaryanın görevleri, Sovyetler Birliği'ne karşı emperyalist savaşlardaki görevlerle aynıdır. Yani, (a) bu savaş emperyalist burjuvaziye karşı iç savaşa dönüştürme amacıyla sınıf antagonizmasını yoğunlaştırarak bastırma savalarına karşı

mücadele etmek (b) Emperyalist ülkeye ve onun ordusuna karşı kararlı şekilde yenilgi taktikleri uygulamak; ezilen ülkenin zaferi için mücadele etmek ve onun ordularını desteklemek, (c) emperyalistlerin sömürgelere savaş gemileri ve savaş malzemesi sevketmelerine, özellikle devrimci kitle eylemiyle direnmek; sömürgelere karşı

savaşlarda dövüşen askerlerin askerlik sürelerinin uzatılmasına karşı çıkmak vb. savaş bütçesinin artırılmasına ve emperyalist sömürgelerdeki karşı-devrimci hükümetlere ve militaristlere kredi vermelerine karşı çıkmak; sömürgelerdeki imtiyazlı topraklarda tren yollarında ve karasularında emperyalist savaş hazırlıklarına karşı mücadele etmek, (d) emperyalistlerin sömürgelerde uyguladıkları katliamlara ve onların emekçi kitlelerin ezilmesinde yerli karşı-devrimcilere verdiği desteğe karşı çıkmak için tedbirler almak.

40. Çin'e müdahaleye karşı bugünkü mücadelede uygulanacak taktikler, Çin burjuvazisinin ve Guomindang'ın bir kesiminin hala devrimci bir rol oynadığı dönemde müdahaleye karşı mücadelede uygulanan taktiklerden farklıdır. Çeşitli yerli askeri hükümdarın birbirini yok etme savaşları, aslında Çin'in paylaşılmasında çeşitli emperyalist güçler arasında hüküm süren çatışmaların bir ifadesidir. Burjuvazinin ve toprak ağalarının çeşitli kesimlerini temsil eden bütün savaşan sınıflar karşı-devrimcidir.

Çin'deki bu günkü durum göz önüne alındığında, uluslararası proletarya Çin işçi ve köylülerinin savunulması için yürüttüğü aktif mücadeleyi, bütün burjuva hükümetlerin ve militaristlerin emperyalizmin aleti olarak Çin'de oynadıkları karşı-devrimci rolünü teşhir etme mücadelesi ile birleştirmelidir.

Emperyalizme karşı mücadelede destek sadece Çin işçilerinin ve köylülerinin devrimine verilmelidir. Ezilen ulusun yanında yer almak sloganı, bugün Çin burjuva orduları için ileri sürülemez. Taktiklerdeki bu değişikliğe rağmen müdahaleye karşı mücadelenin **hiç bir şart altında** yatışmasına izin verilmemelidir. Komünist Partilerin Çoğunluğu taktiklerde değişme müdahaleye karşı mücadelenin sona ermesini anlamaya gelir şeklinde bir sonuca varmışlardır.

Onlar bu değerlendirme ile büyük bir

hata yaptılar.

III. PROLETARYANIN ORDUYA KARŞI TAVRI

41. Komünist Partilerin şimdiye kadar yaptıkları en önemli hatalardan birisi, savaş meselesine soyut, tamamen propaganda ve ajitasyon açısından yaklaşımlar olmuştur. Onlar, bütün savaşlarda tayin edici faktör olan orduya karşı gerekli dikkati göstermediler. Savaş meselesinde devrimci politikanın önemi geniş kitlelere açıklanmadıkça ve ordu içinde çalışma yürütülmedikçe, emperyalist savaşa karşı mücadele ve devrimci savaş için hazırlık çabaları hiç bir zaman teori aşamasından öteye gitmeyecektir.

Bu hatanın önemli bir kısmı, II. Enternasyonal'den devralınan kötü mirasın sonucudur; 0, bir taraftan emperyalist savaşlara karşı durmadan nutuk atarken, ordular içinde hiç bir çalışma yürütmedi. Gerçekten de Karl Liebknecht bu tür çalışmanın yürütülmesini talep ettiği için II. Enternasyonal onu "anarşist" olarak tanımladı. Devrimci bir savaş politikası yürütmek ve içinde çalışmak yerine, II. Enternasyonal "daimi orduların dağıtılması ve yerine "milli milis" kurulmasını savundu.

Milli devletlerin Avrupa'da varolma mücadelesi verdikleri dönem için uygun olan "milli milis" sloganı, çarlığın ve mutlakiyetçiliğin 19.uncu yüzyılın sonuna kadar devrim için bir tehdit temsil ettiği sürece, daimi orduların dağıtılması talebiyle beraber belirli devrimci değer taşıdı. Fakat emperyalizmin gelişmesiyle birlikte bu slogan yetersiz hale ve sonunda da şovenist bir slogan (1912'de Hyndman) haline geldi. Yeniden canlanan II. Enternasyonal, kendini tamamen çeşitli devletlerdeki burjuvazinin siyasi menfaatlerine tabi kılmak amacıyla "milli milis" talebinden vazgeçti.

Fransa'da, eski "milli milis" sloganını desteklemek örtüsü altında II. Enternasyonal emperyalist "milli orduyu" savunuyor. Almanya'da ve Büyük Britanya

'da silahsızlanmayı savunma bahanesiyle paralı asker ordularını destekliyor. II. Enternasyonal'ın ilan ettiği, "her ulusun askeri örgütlenme biçimini kendi isteğine göre seçmek özgürlüğü" ilkesi 4 Ağustos olaylarını tekrar etmek özgürlüğüne eşittir. Bu arada burjuvazinin sosyal-demokrat uşakları, SSCB'deki Kızılordu'ya ve proletarya diktatörlüğüne karşı iftira kampanyası yürütüyorlar ve "Kızıl militarizm" üzerine rivayetler yayıyorlar.

42. Burjuvazinin çıkarlarına hizmet eden bu karşı-devrimci askeri politikaya karşı olarak, komünistler, uluslararası proleter devrimin çıkarlarına hizmet eden devrimci askeri politika geliştirirler. Şüphesiz, genel olarak bütün ordularla ilgili olarak uygulanabilecek kesin ve aceleci kurallar konulamaz. Proletarya orduya karşı tutumunu, belli bir ordunun hizmet ettiği sınıf ve politikaya göre tayin etmelidir. Mesele herhangi bir devlette askeri sistem veya ordunun örgütlenme biçimi değil, daha ziyade o ordunun oynadığı politik roldür, yani emperyalist, milliyetçi veya proleter durumudur.

Komünist Partileri büyük milli savaşlar çağında Marks ve Engels'in ilkelerini izlemelidirler. Onlar, küçük-burjuva demokratik milis ütopyasına karşı çıktılar ve genel askerlik hizmetini, mevcut orduların demokratikleşmesini ve onların devrimci ordulara dönüşmesini savundular.

Paris Komünü'nden sonra Marks ve Engels burjuva devletinin yıkılmasını ve askeri meselede daimi burjuva ordusunun dağıtılmasını ve onun yerini silahlanmış halkın almasını savundu. Onlar, proleter devrimi açısından Paris Komünü'nden öğrenilmesi gereken en önemli dersler olarak bunları gördüler. II. Enternasyonal bu ilkeleri ihlal etti, ancak Lenin onları tekrar canlandırdı, geliştirdi ve proleter devriminin askeri programını ortaya koydu.

Devamı gelecek sayıda

1 Eylül BM barış haftasıyla başlayan gençlik çalışmaları yeni basın bildirimleri ve etkinliklerle devam etmektedir. Yedi örgütün biraraya gelerek yaptıkları çalışmalarla ilgili basın açıklamasını yayınlıyoruz.

Gençliğe Yeni Çağrımız:

Bizler, TKP Gençlik Kolları, YBH Gençlik, Kıbrıslı Gençlik Platformu, Kıbrıs Gençlik Hareketi, Ekim Gençlik Devrimci Dayanışma Konseyi ve Kıbrıslı Gençlik Grubu olarak, daha önce ortaya koyduğumuz gençlik sorunlarının toplumsal sorunlar dışında tutulmaması konusundaki fikir ve eylem birliğimizin devam ettiğini açıklarız.

Daha önce de belirttiğimiz gibi, adadaki çözümsüzlüğün çözüm olamayacağı, gençliğin önünün açılmasının statükonun derhal değişmesi ile gerçekleşebileceği ve statükonun değişiminin ise bugüne kadarki Üst Düzey Anlaşmaları ve ilgili Birleşmiş Milletlerin Kararlarının gözönünde tutulması, uluslararası anlaşmaların gözetilmesi temelinde olması gerektiği düşüncelerimizle 3 Ekim tarihinde New York'ta başlayacak görüşmelere bu temelde ses vermeye karar verdik.

Bir kez daha vurguluyoruz ki; bizim adıma kararlar alanlardan, 3 Ekim tarihinde New York'ta gerçekleşecek üst düzey müzakerelerde egemenlerin çıkarlarını değil, kendi halklarının çıkarlarını değerlendirmelerini ve varlığını hiçbir şekilde gözardı etmemeleri gerektiğini düşünüyoruz.

Bu düşünceler çerçevesinde bizler, 29 Eylül, Pazar günü, saat 12'de Girne Kordonboyunda buluşup, "Gençlik ses vermeye devam ediyor: ŞENLİĞİN ADRESİ GİRNE" başlığı ile bir şenlik düzenleyeceğiz.

3 Ekim Perşembe günü de saat 16:00'da Yiğitler Burcu otoparkında buluşup tüm Kıbrıslı Gençler olarak ses vereceğiz. Aynı gün saat 19:00'da da aynı yerde "Gençlik ses vermeye devam ediyor: ŞENLİĞİN ADRESİ LEFKOŞA" başlığı ile çeşitli müzisyenlerin katılacağı müzik konseri ve çocukların barış düşlerini çizecekleri

etkinlikte mumlarımız ve meşalelerimizle sesimizi aynı gökyüzü altındakilere ulaştıracağız.

Bunla birlikte, 29 Eylül, Pazar günü, saat 15:00'de Y2P, YEP, HasNa, Seeds of Peace, SIT Youth Camps, Cyprus Youth of Peace grupları ara bölgedeki Pergama Piknik alanında "Kıbrıs Barış

Günü" başlığı ile düzenlenecek İki Toplumlu Festivali desteklediğimizi ve tüm genç arkadaşları katılmaya çağıracağımızı da belirtiriz.

"Gençlik ses vermeye devam ediyor" şenlikleri düzenlemek için yine yola çıkıyoruz. Tüm genç arkadaşları umutlarını ve neşelerini yanlarına alarak

bir kez daha seslerini seslerimizin yanına koymaya çağırıyoruz.

TKP Gençlik Kolları, YBH Gençlik, Kıbrıslı Gençlik Platformu, Kıbrıs Gençlik Hareketi,

Devrimci Dayanışma Konseyi, Ekim Gençlik, Kıbrıslı Gençlik Grubu

DAÜ, "DERİN DEVLETİN ÇİFTLİĞİ"

Doğu Akdeniz Üniversitesinde yıllardır bir dizi suistimalin, partizanlığı yaşandığı kamuoyuna yansımıştı. Trilyonluk bir rant pazarının oluştuğu DAÜ'de egemenlerin kendi içlerindeki pay kapma yarışları da arttı.

Bu gelişmeler sonrası DAÜ Vakıf Yönetim Kurulu Okul Rektörü Özay Oral'ı görevden aptartpar aldı. Rejimin her zaman sadık savunucusu olan Özay Oral'ın görevden alınması, başta Denktaş olmak üzere rejimi rahatsız etti. Görevden alma operasyonunda Eroğlu'nun partisinin de parmağı olmasına rağmen kendisinin haberi yok açıklamaları yaptı.

Devreye giren "derin devlet" Özay Oral'ı görevine iade etti.

Özay Oral'ı geri göreve getirmek isteyen Denktaş, Başsavcılığı devreye koydu. Eroğlu'nun açıklamalarına bakılırsa, "derin devlet" hemen Üst Koordinasyon Kurulu'nu devreye koydu. Bu kurul gerekli girişimi yapıp rektörü görevine iade etti.

Bilindiği gibi ülkemizde Üst Koordinasyon Kurulu denen yapı Denktaş, başbakan, generaller ve TC elçisinden oluşan bir kuruldur.

Ülkemizde bilimsel, özerk üniversite kavramı tartışılırken, üniversiteleri hangi güçlerin yönettiği bir kez daha ortaya çıktı. Sonuç olarak DAÜ'deki rant kavgasında UBP arzuladığı hamleyi şimdilik derin devlet sayesinde yapamadı.

Bu konuyla ilgili olarak DAÜ-SEN'in yayınladığı basın bildirisini altta yayınlıyoruz.

DAÜ-SEN
1984
Tel: 630 1244

Doğu Akdeniz Üniversitesi Akademik Personel Sendikası

Üniversitemizde bir süreden beridir üst yönetimde yaşanan kriz, Vakıf Yöneticiler Kurulunun 20 Eylül 2002, Cuma gecesi Rektör Prof. Dr. Özay Oral'ı görevden alma kararıyla yeni bir boyut kazanmıştır. Bu kararın hemen ardından, Sayın Cumhurbaşkanını ile bazı siyasi partilerin, alınan kararın yasal ve geçerli olmadığı yönünde yaptıkları açıklamalar, durumu daha olaylar, DAÜ Kuruluş Yasasının yukarıdan aşağıya atama sistemine dayanan aşırı merkezîyetçi ve dış müdahalelere açık yönetim biçiminin, artık daha fazla sürdürülemediğini bir kez daha ortaya çıkarmıştır. Sorunun, Üniversitemizin şu anda var olan yapısının değiştirilmeden taraflardan biri lehine çözümlenmesi, Üniversitede var olan kutuplaşmayı ortadan kaldırmayacaktır. Rektörün dahi iş güvenecinin tartışılabilirliği böylesi bir durumda akademik personelin iş güvenecinin ne kadar önemli ve çözülmesi gereken acil bir sorun olduğu gayet açıktır.

Akademik personelin örgütlendiği tek sendika olan DAÜ-SEN'in kuruluşundan beri ısrarla vurguladığı özerk, demokratik ve şeffaf bir üniversite yapısının gerekliliği artık kaçınılmaz bir noktaya gelmiştir. Yakın geçmişte yapmış olduğu yeni bir atılımla, tüm öğretim elemanlarını bütünlüştürücü ve

üniversitemiz için kalıcı çözüm üretme görevini üstlenen sendikamız, geçtiğimiz günlerde ne yazık ki üniversite içinde işçi ve memurların sendikası olan DAÜ-PER-SEN yöneticilerinin seviyesiz ve çirkin saldırılarına hedef olmuştur. Rektörün VYK tarafından görevden alınmasını gazetelere verdiği demeçlerle desteklediğini belirterek bu kutuplaşmada taraf olan DAÜ-PER-SEN yönetim kurulu, birkaç gün önce gazetelere verdiği paralı ilanlarla DAÜ-SEN'de örgütlenen öğretim elemanlarını vatan haini gibi, göstererek Üniversitemizin her zamankinden daha fazla gereksinim duyduğu birlik ve beraberliği bozmaya çalışmıştır. DAÜ-SEN'e karşı girişilen bu seviyesiz saldırıların, Rektör Özay Oral'ın VYK tarafından görevden alınmasının bir gün öncesine rast gelmesi ilginçtir. Sayın DAÜ-PER-SEN yöneticilerinin bu tavırları ile kime, ne için hizmet etmeye çalıştıkları düşündürücüdür.

Ülkemiz için son derece önemli bir kurum olan ve birçok alanda tüm çalışanlarının katkısıyla topluma örnek olmuş üniversitemizin daha fazla zarar görmeden, hak ettiği çağdaş bir yapıya büründürülmesi konusunda başta hükümet ve siyasi partiler olmak üzere toplumun çeşitli kesimlerine görevler düşmektedir. Herkesi sağduyuyla sorumluluk üstlenmeye, Üniversitemizde kaos ve kutuplaşmayı engellemeye çalışan, ve özerk, demokratik ve şeffaf bir üniversite yaratılması yönünde adımlar atan akademik personeli desteklemeye davet ederiz.

Aydın Adamoğlu'nun günlüğünden

168
Baştakilerin en büyük korkusu doğrulandı,
Söyleyenleri kovdular.
Bizim oralarda yiğitlerde çıktı,
çıkmadı değil
Ama hep yalnız kaldılar,
Yalnız yaşadılar,
Yalnız savaştılar.

Bir daldan ağaç olurmu?
Bir tüyden, kanat?
Bir kiremitten, dam?
Fırtına, bir dalgadan?

Zalimlerin en büyük korkusu doğrulandı
Konuşanları vurdular

Bugün oralarda yiğitlerde çıktı,
çıkmadı değil
Düşündüler de düşünülени
yaptılarda
Yazdıklarından öğütledilerde

Ama
Bir damladan yağmur olurmu?
Bir taştan, dağ?
Bir yıldızdan, gökyüzü?
Bir kalemde, bağ?
SİZ SÖYLEYİN.....

YBH GENÇLİĞE

Gazetenizde çıkan yazı, gerçekleri dile getirmemekte, hatalar içermektedir. Bunlardan birincisi, sağcı yayın organlarındaki tanımlamalarla, KSG'de çıkan eleştirilerin benzer olduğu iddiasıdır. Gazeteleri takip eden, gözlemlene yeteneğine sahip olan, kimin hangi duruşu sergilediğini anlayan insanlar, bu asılsız iddialar karşısında sadece ve sadece güleceklerdir. Birincisi, sağcı yayın organlarıyla KSG'yi bir tutmak çok büyük bir hatadır. Eğer bu hata bile yapılmışsa, bu durum ya saflıktır ya da bir art niyet içermektedir.

Öncelikle KSG'de çıkan ifadenin bu yönere çekilmeden akıl ve mantık süzgecinden geçirilmesi gereklidir. Bu iddiayı anlayamayan ya da işine gelmediği veya gerçekleri içerdiği için anlamak istemeyen yoldaşlara, yazının anlamını bir kez daha açıklayalım.

Bu iddia, iki toplumlu etkinliklerde bulunmanın "yoldaşların" anladığı şekilde solda birlik amacıyla girildiğini değil, siyasi partilerin dışında kalan diğer sol örgütlerin bu forumun dışında tutulması sonucunda solda birliğin zedelenmeye çalışıldığını ifade etmektedir. İki anlam arasındaki fark açıktır. Bu kadar net bir şekilde belirtilmiş olan bir düşüncenin nasıl ve hangi amaçlarla bu yönere çekildiğini anlamak kolaydır. Amaç, siyasi partilerin tekelinde bir "sol" oluşturmak, kendilerinden farklı düşünen sol örgütleri dışlayarak, kendi burjuva politikalarını hayata geçirmektir. Bu tutumun anlaşılmasında için de net bir söylem lastik gibi oradan oraya çekilmekte, işe geldiği gibi yorumlanmaktadır. Aslında o yoldaşlarımız ifadeyi muhakkak anlamışlardır ama işlerine gelmediği için söylemek zor gelmektedir.

İkinci ve son olarak, "yoldaşların" "anlayamadığı" bir noktayı daha aydınlığa kavuşturmakta fayda vardır. KSG'nin eleştirisinin nedeninin solda birliğin zedelenmesinin olduğu, Volkan ve Kıbrıslı gibi gazetelerin saldırılarının amacınınsa, emperyalizme ve faşizme hizmet için olduğu farkı açıkken, KSG ile Volkan ve Kıbrıslı "gazetelerinin" ifadelerinde benzerlik olduğu iddiası, tamamıyla kötü niyetli ve gerçekleri saptırmaya yöneliktir. Bu adada kimin, ne olduğu bu kadar açıkken, bile bile, sırf politik oyunlar uğruna KSG'yi Volkan ve Kıbrıslı gibi gazetelerle aynı kefeye koymak, gerçekleri bile bile görmemektir. Umarız bu "yoldaşlar", yazılarımızı daha dikkatli okur, saptamalarını küçük oyunlara göre değil, devrimci ahlaka yakışır bir şekilde yaparlar.

Dünyadan haberler... Dünyadan haberler... Dünyadan haberler...

Londra'da Savaşa Karşı Büyük Gösteri Düzenlendi

KSG Londra- 28 Eylül günü Londra'da gerçekleştirilen savaş aleyhtarı gösteriye onbinlerce kişi katıldı. "Savaşa Hayır", "Savaşı Durdurun" sloganları ile Londra'nın Embakment bölgesinden başlayan kortej, Parlamento önünden geçerek ünlü Hyde Park'ta miting yaparak sona erdi.

Savaşa Karşı Koalisyon tarafından düzenlenen yürüyüşün çalışmalarına aylar önce başlanmıştı.

Yerel sendikaların ve barış yanlı kuruluşların aktif desteği sağlanarak bu eylem gerçekleştirildi. Savaşa Karşı Koalisyon 11 Eylül sonrası Bush'un Afganistan'a savaş kıskırtıcılığına başlaması ile ortaya çıktı. Bu koalisyon savaşa karşı

olan çeşitli örgütlerin ve bireyleri içine alarak tüm İngiltere'de örgütlenmeyi başardı. İlk yürüyüşünü de Afganistan'a karşı girişilen saldırı günü düzenlemişti.

Coşkulu geçen gösteriye İngiltere'nin

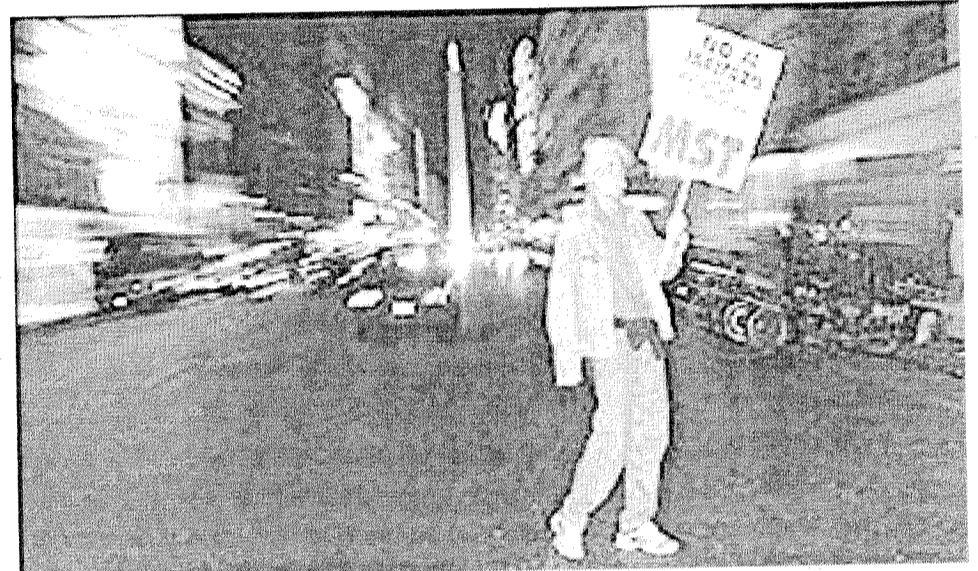
çeşitli yerlerinden otobüslerle gelen yığınlar, Tony Blair hükümetinin kendi sözcüleri olmadığını ilan etti.

Gösteriden önce, 24 Eylül'de, Tony Blair hükümeti Irak'la ilgili dosya yayınlayarak Irak rejiminin kimyasal, biyolojik ve nükleer silahlanmada ne kadar ilerlediğini "şeffaflık" ayakları altında "herkese göstermeye" girişti. Ancak kendi partisinin milletvekili olan Jeremy Corbyn bile, bu belgelerde var olan bilgilerin birçoğunun hala hazırda daha önce bilinen bilgiler olduğunu ve İngiliz halkına, bugün daha fazla tehlike yaratacak bilgiler içermediğini dile getirerek, Tony Blair'ı ABD Başkanı Bush'un peşinden körü körüne gitmekle suçladı.

ARJANTİN'DE KARARTMA

Arjantin'de gaz, elektrik ve telefon fiyatlarına yapılan fuhuş artışları protesto etmek amacıyla Arjantin halkı 24 Eylül akşamı, yarım saatliğine gerek evlerinde gerekse sokaklarda ışıkları söndürerek eylem düzenlediler.

Uluslararası telefon fiyatlarına yüzde 275, gaz fiyatlarına yüzde 80 gibi artışlar yapan firmalar, Arjantin peso'sundaki devaulasyondan dolayı düşen karlarını artırarak emperyalistlerin azami karlarına katmak istiyorlar. Bu firmalar son 5 yılda bankalardan 5 milyar dolar borçlandıklarını ve borçları ödemek için bu artışları yaptıklarını öne sürüyorlar. Arjantin halkının sırtından elde ettikleri karlarla emperyalist bankerlerin ceplerini şişiriyorlar. Bu fiyat artışları mahkeme kararı ile yasaklanmasına karşı şirketler kendi burjuva hukukunu dahi dikkate almıyorlar. Başkent belediye meclis üyesi Vilma Ripoll, "Bu şirketler daha fazla para talep ettikleri halde özelleştirildikten bu yana daha iyi hizmet sağlamıyorlar. Bundan

dolayı da devletleştirilmelidir" diyor.

Liberal ekonomi ayakları altında özelleştirilen bu firmalar, yaşanan ekonomik krizle beraber hissedarların

azalan karlarını artırmaya girişmeleri Arjantin halkını aynı anda sokaklara da döktü ve bir dizi sokak eylemleri düzenlendi.

Londra Yeraltı Trenlerinde Grev

24 Eylül 2002'de Londra Yeraltı Trenleri (London Underground) işçileri 24 saatlik greve girdi. Grev yeraltı trenleri işçi sendikaları RMT ve ASLEF tarafından organize edilip, maaşlar konusundaki antlaşmazlıklardan kaynaklanmaktadır. Haftaya Salı günü ikincisinin yapılması planlanan grevin, milyonlarca yolcu kaos içinde bırakarak etkili olması bekleniyor. Grev günü yaşanan kaos bununla da bitmemektedir. Ertesi gün kendisini hissettirecek bir gün daha seferlerin düzensizliği söz konusudur.

Daha greve gitmeden işveren ile sendikalar çatışmaya başlamış, işveren, Londra Yeraltı Trenleri sendikaları tarafından rededilen %3'lük maaş artışının yeterli olacağı görüşünü savunmakta.

Londra Yeraltı Trenleri adına konuşan yetkililer en yüksek maaşlıları öne sürerek tüm işçilerin maaşlarının yüksek olduğunu öne sürerken, buna karşılık RMT sendikası Genel Sekreteri Bob Crow bu tür açıklamalarla

sataşmaları bırakıp işçilerin maaşlarını artırmalarını talep ediyor.

Grevde işçilerin katılımı dikkate alındığında bu grevin başarılı olacağı gözlemlenmektedir. Bu grev ayrıca ortak örgütlü hareket etmenin nasıl güç yarattığını da öğretiyor.

NATO Yeniden Düzenleniyor...

24 Eylül 2002, Varşova'dan yapılan açıklamaya göre ABD görevlileri Nato'nun savunma sorumlu bakanlarına yeni bir askeri oluşum için planlar önerdiler.

ABD'nin savunma bakanı Donald Rumsfeld'e göre "eğer Nato çevik ve anında tepki gösterecek bir askeri yapıya sahip olmazsa 21'inci Yüzyılda dünyaya verecek birşeyi olmaz". Yapılan öneri 20 bin askerlik yeni bir oluşumun yaratılmasını içeriyor.

CIA başkan yardımcısı John McLaughlin önce Nato bakanlarına Saddam'ın terörizmle bağları ve toplu katliam silahları hakkında bilgi verdi. Yetkililer kabullenirse de, anlaşılan ABD Nato ve Birleşmiş Milletleri bu işler için kullanmaya niyetli.

Saddama yapılacak saldırı da bir nevi reklam olarak "bakın, sizinde askeriniz böyle olsa anında saldırır, işi bağladınız" denecek.

Bu yeni askeri oluşum 5 ile 30 gün içerisinde çıkartma ve gerektiğinde Nato kapsam alanı dışındaki bölgelerde bile hareket yapabilecek. Rumsfeld'e göre bu birliktelik onlar için önemli ve dolayısı ile bunu güvenceye almaları gerekmektedir.

Dünya Ekonomisi Tepe Takla

KSG Özel- Altı ay önceki araştırmaları ile dünya ekonomisinin düzelmeye doğru gittiğini ilan eden IMF, son verileri ile dünya ekonomisinin daha önce belirtildiği şekilde gelişmeyeceğini açıkladı. Yeni IMF verilerine göre tüm dünya ekonomisinin gelişmesi yüzde 3.7 olacağı tahmin ediliyor. ABD emperyalizminin ekonomik gelişmesi eskiden yüzde 3.4 beklenirken şimdi yüzde 2.6, İngiliz emperyalizminin ekonomik gelişmesi eskiden yüzde 2.8 beklenirken şimdi yüzde 2.4, Japon emperyalizminin ekonomik gelişmesi eskiden yüzde 0.8 beklenirken şimdi yüzde 1.1, AB emperyalizminin ekonomik gelişmesi eskiden yüzde 2.9 beklenirken şimdi yüzde 2.3 olarak bekleniyor. Son dönemde borsalarda yaşanan büyük düşüşü bu ekonomik gerilemenin göstergesi olarak görülüyor. Büyük emperyalist ülkelerdeki bu ekonomik duraklama ister istemez gerek metropollerdeki işçilerin gerekse bağımlı ve geri bırakılmış ülkelerin emekçi yığınlarının sırtına yıkılacağı açık bir gerçek.

Anka Kuşu

A. SAVAŞ

NE YAPMALI?

İçinden geçmekte olduğumuz süreç herkesin malumudur.

Önümüzdeki üç ay içinde kritik bir dizi değişikliklerin olma ihtimali çok yüksek. (Bunlara geçen iki sayımızda değindiğimiz) Bu değişikliklerin bizleri, Kıbrıs'ın Rum-Türk bütün halkını derinden etkileyeceği de ortada.

İşte sorumuz "NE YAPMALI?" bu noktada önem kazanmaktadır.

Şurası bir gerçektir ki, uluslar arası konjonktür kısa dönemde bizden yana değildir.

Emperyalist burjuvazi tüm dünyayı ideolojik, ekonomik ve askeri ablukaya almış, fütursuzca at oynatmaktadır. Özellikle "sovyetlerin" dağılmasıyla birlikte terim yerindeyse "köpeksiz köyde değneksiz" dolaşmaktadırlar. Bunun baskısıyla zaafiyet içindeki ara unsurlar, bilimsel sosyalist düşünce ve pratikten uzaklaşmış küçük burjuva unsur ve yapılar da bu emperyalist plan ve uygulamaların maalesef yedeği durumuna gelmişlerdir. Bu unsurlar emperyalizme sahip olmadığı özellikler maletme yarışında "barış, adalet, demokrasi" gibi değerleri onda bulmaya çalışmaktadırlar.

Bu boşuna bir çabadır. Emperyalizm, ekonomik ve siyasal olarak miyadını doldurmuş; asalak, çaresiz ve bir o kadar da zorba bir sistem haline gelmiştir. Gelişim ve değişim diyenler işte bu gelişim ve değişimi göremeyecek kadar körleşmişlerdir.

Bu koşullar altında sosyalist aydınların birinci görevi tüm emekçi kesimleri, küçük burjuva liderliklerin sürükledikleri emperyalist kamptan koparacak, onların kendileri için sınıf haline gelmelerini sağlayacak teorik, siyasal ve örgütsel faaliyetlere ağırlık vermektir.

Daha somut koyacak olursak, en acil görev Kıbrıs işçi sınıfının kendi partisini; gerçek sosyalist partiyi bir an önce kurmaktır. İşçi sınıfı ve diğer emekçileri burjuva etki alanının dışına çekmek başka türlü mümkün olmayacaktır. Bu örgütlülük oluşturulmadığı müddetçe emekçilerin emperyalist politikalar peşinde sürüklenmesi ve burjuvaların sömürü ve barbarlık masalarının mezeleri olmaları engellenemeyecektir.

Bu ertelenemez görev yanında, ülke dinamiklerinin güçsüzlüğünün bilincinde olmalı, farklı emekçi sınıf ve katmanların, farklı etnik kökene ait kitlelerin birlikte mücadelesine azami hassasiyet ve önemi göstermek de önemli bir görev olarak hala önümüzde durmaktadır.

Burjuva politikalarla birlikte iş yapmayı mübah sayan sözde sol partilerin, halk kesimlerinin ittifak ve birliğini zaman zaman "gereksiz", zaman zamansa "imkansız" olarak görmelerini anlamak, daha da önemlisi kabul etmek mümkün değildir.

Biz, KSG olarak, kurulduğumuz zamandan beri birliğin önemini ve kaçınılmazlığını vurgulamakta ve bu uğurda elimizden gelen esneklik ve özveriyle fazlasıyla sergilemekteyiz.

Artık, Kıbrıs Türk halkının toplumsal varlığının tartışılır hale geldiği, hatta tümüyle yok olma tehlikelerinin gözle görülür olduğu bu şartlarda bir savunma refleksi olarak tüm halk güçlerinin birliği tarihsel bir zorunluluktur.

Bu birliğe engel olanların halkın içinde ve şaşmaz yargılayıcı olan tarih önünde lanetlenmeleri kaçınılmaz olacaktır.

Tüm sosyalistler görev başına; KENDİ PARTİMİZİ YARATMAYA!

Her şey Anti-emperyalist Birleşik Cephe Hükümeti için!

"Gecen sayımızdaki, Derin Devletin Tezgahlar?, konulu yazıma yoldaşlardan gelen ve benim de katıldığım bir eleştiri var. Gazetemizin bu sayısında köşemde bu eleştiriye yer veriyorum.

Özdemir
Sosyalist Gözlem
Göçer

CTP-AFRİKA VE DERİN DEVLET

KSG-özel

Özdemir Göçer yoldaşımız son sayımızdaki yazısında şöyle bir iddiada bulundu:

"Önce şu Naci Gezmiş olayı. Belki önyargı diyeceksiniz ama, içimde kalmamış. Burjuva devletin 'kayıt dışı' kesimine ait örgütlere bağlı provokatörler tüm sol örgütler içinde, onlardan biri gibi ciri atmaktadır. Bu maalesef tüm örgütler için geçerlidir. Önüne geçmek çok zordur. Ancak çok sıkı tedbirler alınarak etkileri minimum düzeyde tutulabilir. CTP içinde bu ajan provokatörlerin oldukça etkili olduğunu artık çıplak gözle de görebiliyoruz. Çünkü bu 'Naci Gezmiş' olayı tipik bir derin devlet karıştırmacılığı, bilinçli bir fesat eylemidir. Buna fırsat veren Yeni Düzen ve CTP yönetiminin de en hafif ifade ile, derin devletin etkisi ve hatta kontrolü altında olduğunu anlamak için kahin olmak gerekmez. Buradaki uyarı CTP tabanıdır. Tavan elden gitmiştir. Eğer 'ilerici' olduğuna inanıyorsanız, partinize sahip çıkın. Yok eğer siz de artık maskelerinin düştüğünü düşünüyorsanız daha fazla alet olmayın."

Bu yazıyı okununca yoldasın, Afrika-CTP arasındaki çatışmada ortaya çıkan karşılıklı ajan-provakasyon suçlamalarına KSG'yi de çekmek için bir yazı yazdığı hissi doğmaktadır.

Biz bu tartışmalara katılmayacağımızı defalarca belirttik. Özdemir Göçer yoldaş bu yazıyı bu siyasetimize rağmen yazmıştır.

CTP siyaseti hali hazırda bir burjuva siyasettir. Sosyal demokrat burjuva siyaset. CTP'nin bu siyasete derin devletin ajan provokatörlerinin çalışmaları üzerinden ulaştırıldığı iddia etmek o kadar kolayca

ileri sürülecek bir iddia değildir, ve KSG'nin böyle bir iddiası yoktur. KSG, CTP üst yönetiminin Marksist siyaset, sınıf mücadelesinde proleter siyaset açısından bitmiş tükenmiş bir örgüt olduğunu, 'Var Oluş Yolumuz' adlı CTP programının CTP'nin Marksizmle iyi kötü bağıntılı geçmişinin bitirilmesi anlamına geldiğini açıkça ilan etmiştir. Bunu tekrarlamaktan da geri durmayacaktır. Ama bu sonuca CTP üst yönetiminde 'derin devlet etkisi ve hatta kontrolü' nedeniyle varıldığı tespiti bizim varabileceğimiz bir tespit değildir.

Bizler, ve işçiler için önemli olan sorun da bu değildir-kesinlikle cevaplayamayacağımız konularda yazı yazarak, siyasi bilinç taşımak istediğimiz işçi kesimlerini böylesi tartışmalara çekerek kim ne elde edecektir? CTP-Afrika arasındaki ajan provokatör tartışmasından hangi işçi bu örgütlerin ortak siyasetlerinin burjuva siyaset olduğunu vede bu siyasetin neyin nesi olduğunu öğrenmiştir? Hiçbir! Ve KSG bu örgütler arası ajan provokatör tartışmasını onları siyasetlerine çekmeye çalışırken Özdemir Göçek yoldaşın bu yazısının bizim işçileri siyasi olarak eğitmemize ne gibi bir katkısı olmuştur? Hiçbir!

Bu arada Yeni Düzen 1 Eylül 2002 baskısında yine okur mektubu başlığı altında bizzat Avrupa'da yayınlanmış bir yazıyı yayınladı. Bu yazıda Şener Levent yoldaş açıkça bir ajan olarak, anti-sovyet faaliyetler yürütmüş bir ajan olarak ilan ediliyor. Şu satırlara bakınız:

'Şener Levent'e 'Hain', 'Casus' damgası yapıştırmaya çalışan ahmak entrikacılar yağanlıkçılara soralım. Siz Şener Levent kadar vatansız, milliyetperver misiniz? O ser verir sır vermez. Ve asla da katkılarıyla

övünmez. Onun kaç general dostu vardır bilemezsiniz. O Moskova'da iken TC Büyükelçiliği'ne ne kadar kıymetli hizmetlerde bulunduğu siz biliyor musunuz? Demir perde düştükten sonra da orda gerektiğinde hizmet, hem de çok kıymetli hizmetlerde bulunduğunu Şener Levent'in biliyor musunuz ey çatlak sesli fırsatçılar? Şener Levent yoldaş kendi gazetesinde yayınlanan bu satırları reddi inkar etmedi. Sadece Temmuz 2000'de değil, Eylül 2002'de de!

Şimdi Özdemir Göçek yoldaş Afrika ve Şener'i derin devlet kontrolünde ilan eden yazılarını yazmalı? Yazsa ne elde ederiz? Afrika siyasetini dahamı iyi anlar vede işçilere anlatırız?

Boyumuzu aşan, ve işçilerin sınıf mücadelesi için örgütlenmelerine katkı koymayan yaklaşımlardan uzak durulmalıdır. Bırakınız yapınlar, bırakınız geçsinler siyaseti komünist bir siyaset değildir. CTP ve Afrikanın burjuva siyasetlerinin hasır altı edilmesinden başka bir işe yaramayacak olan derin devlet kontrolü üzerine olan tartışmalara gerek yoktur. Bunun sonunda

Kim neyi ve nasıl ispatlayacaktır? Sorun siyaset sorunudur. KSG buraya yoğunlaşsın. Örgütlerin siyasetlerinin burjuva siyasetler olarak teşhiri onların burjuvaziye hizmet ettiklerinin yeterli, ve esas olarak gerekli olan teşhiridir. Burjuvaziye verilen bu hizmet, ister doğrudan, ister derin devletli, ister dolaylı olsun farketmez. Sonuç aynıdır. İşçilere zarar, burjuvalara katkı!

KSG diğer örgütlerdeki derin devlet etkisi üzerine olan tartışmalara katılmıyacaktır. Özdemir Göçek yoldaşın yazısı KSG siyasetini yansıtmamaktadır.

Sağlık Güncesi

Ahmet Mustafa

Ülkemizde yaşanan ekonomik yıkıma paralel olarak, sağlık servislerindeki personel, ilaç alet ve malzeme açığı giderek büyümüş, yıllardır yetersiz sağlık bütçeleri ile yönetilen sağlık servisleri, hizmetin verildiği nüfusun da artması ile iflas noktasına getirilmiştir.

KKTC'nin tüm kurumlarının yönetimini TC hükümetlerine ve Elçiliğe havale eden Hükümet, sağlık hizmetlerinin iyileştirilmesi konusunda politika üretmekten de vazgeçmiştir. Hastane yönetimlerini dahi TC elçiliğinin bürokratlarına teslim eden Sağlık Bakanlığı da boş kalan zamanlarını hastane hastane gezerek "ayrıcalıklı sağlık müfettişi" düzeyinde memur durumuna düşürülmüştür.

Gündem yeniden Sağlık Yasası

TC Elçiliğinin görev alanına müdahale sayılan, Genel Sağlık Sigortası Yasası ve Sağlık Yasası tasarılarını hazırlamaya koyulan Sağlık Bakanımızın sık sık politikayı bırakacağından ve mesleğine döneceğinden bahsetmesi, "ayrıcalıklı Sağlık Müfettişi" görevini hazmedememiş olmasından kaynaklanmaktadır. Bakan olur olmaz "bu yasaları çıkaramazsam kendimi iş yapmış saymam" diyerek siyasi kariyerini ortaya koyan sayın bakanın mesleğine dönmesinden başka bir alternatifinin olacağı uzak ihtimal gibi görülüyor.

Her Sağlık Bakanı ile en az bir Sağlık Yasa Tasarısı hazırlayarak bu konuda uzmanlaşan Tıp İş sendikası geçtiğimiz hafta Bakanlık temsilcileri ile yasa

konusunda mutabakata vararak hekim kitlesi ile yasa tartışmaya başlamış bile.

Bu durumda Tıp-İş'in yasanın en büyük engeli olarak lanse edilmesi de ortadan kalkmış gibi görülüyor. Yani top Bakanda.

Özellikle hekim ve diğer sağlık çalışanlarının ücretlerinin ekonomik yıkım karşısında erimesi, çalışma koşullarının giderek kötüleşmesi ve idari baskıların da artmasının yarattığı huzursuzluğun eyleme dönüşme arifesinde, Sağlık Bakanının "Sağlık Yasası çıkacak" diyerek bu öfkeli kitleyi dürtüklemesi, sağlıktaki ölü toprağı eşleyecek gibi görülüyor.

Hadi hayırlısı! Nerede hareket orada bereket diyelim..

Bunları Biliyor muydunuz?

Sir David Hannay'ın İngiltere'de büyük bir reklam şirketi olan Chime Communications'ın direktörler kurulu üyesi olduğunu ve BM'de 1990-1995 yılları arasında İngiltere daimi temsilcisi üyesi iken Ruanda katliamlarının soykırım olarak adlandırılmasına şiddetle karşı çıktığını...

1998'e kadar Taliban memurlarının maaşlarının ABD tarafından ödendiğini

Büyük bir Amerikan Petrol şirketi olan UNOCAL ile Talibanlar 1998 yılında Texas'ta petrol ve gaz boru hattı için müzakereler yaptıklarını

1998-1999 yılları arasında Talibanlar

UNOCAL ile vardıkları anlaşmadan vaz geçerek bir Arjantin Petrol şirketi ile petrol boru hattı inşası için anlaşmaya vardıklarını

UNOCAL başkan yardımcısı John Maresca'nın ABD Kongresine verdiği açıklamada Talibanlar gitmeden ve daha dost bir hükümet kurulmadan boru hattının kurulmaması karar aldıklarını

Afganistan'ın başkanı Hamid Karrzai'nin daha önce UNOCAL'a çalıştığını

Baba Bush'un petrol konusunda uzman olan ve dünyanın çeşitli yerlerde büyük petrol yatırımları olan Carlyle Group'unda

çalıştığını

ABD Başkan Yardımcısı Dick Cheney'nin daha önce büyük petrol şirketi olan Haliburton'a çalıştığını ve ona 34 milyon dolar emeklilik ikramiyesi verdiğini

ABD Hükümetinin 31 Ocak 2002'de Trans-Afgan petrol boru hattına destek verdiğini

Pakistan devlet başkanı Müşarref ile Afganistan başkanı Karrzai'nin 2 Şubat 2002 tarihinde Orta Asya için Pakistan ve Afganistan'dan geçecek gaz boru hattının kurulması konusunda anlaşmaya vardıklarını

Ne kadar ilginç değil mi?

Gancelli

evrenalex@yahoo.com

Evren Maner

Bir AB var, koskocaman...
Sınırsız...
Ucu bucağı belli değil!
Hele bir de "demokrasisi" var!
Dillere destan!
Bu AB Kıbrıs'ı da "çözer", Dünyanın sorunlarını da!
Çözmeyeceği "sorun" yok!
Hele bir Almanya Sosyal Demokratları istesin!
AB'nin içine giren kendini "sorunsuz" bulur!
Kıbrıs'ın birleşmesi için tek "çare" AB'dir!
Vallahi...
Öyle bir demokrasi var ki ve biz de şimdiden bu demokrasiye uymaya başlıyoruz, inanamazsınız...
Mesela Sevilla'da genel grev olur, eylemler alır götürür ortalığı, ama bizim için önemli olan Sevilla Avrupa Parlamentosu zirvesidir...
Yunanistan'da işçiler, "ancak mezarda emekli oluruz" derler...
Biz deriz ki, "bak Yunanistan AB'ye girdi," "ekonomisi gelişti"....
AB büyük, geniş, her şeye ulaşabiliriz...
Hatta sosyalizmi bile orada kurarız, ne ala...
Cennet, cennet...
Bektaşi bir gün camiye gitmiş...

Hoca vaaz veriyor...
Cennette bir at var bir at...
Başı kuzeyde, kuyruğu güneyde...
Bem beyaz bir at...
Üstüne bir bindin mi, başın döner, efkârlanırsın...
Öyle beyaz kanatlı bir at, inanamazsınız...
Köşede oturan Bektaşi hemen atılır ve hocaya bir soru sorar...
Tamam hoca her şey güzel, cennette kocaman, beyaz kanatlı bir at...
Üstüne bindik...
Gözlerimiz kamaştı, efkârlandık...
Tamam da, nereye gideceğiz?

Halka AB umut ışığı olarak gösteriliyor...
Siz gidin bir de onu İtalya, İspanya halkına sorun...
Bakalım onlar da o umut ışığını görebiliyorlar mı!
Tarih bizi daldan dala sürüklüyor...
Bir sağa bir sola yalpalanıyoruz...
"Halkların çıkarına" diye başlayan konuşmaları, demeçleri çok gördük okuduk...
Dünyayı artık siz Marksistler yorumlayamazsınız, tarihin derinliklerinde kaldığımız diyenlerin Kıbrıs sorununa nasıl çözüm önerileri sunduklarını da 28 senedir görmekteyiz...
Bazı bunlar çözemeyenler, bir kere kendi aralarında konuşuyorlar, dediğimizde...
Çözecekler, çözecekler, siz anlamazsınız dediler...

Elbette bir bildikleri vardı elbet!
Şimdiye kadar ne BM, ne NATO, ne de AB herhangi bir sorunu çözmüştü...
Yugoslavya'da durum ortada...
NATO silah verdi, onlar savaşta sonra da NATO her türlü silahı, bombayı denedi, böldü parçaladı...
Afganistan da paramparça...
Kıbrıs adası hala daha emperyalistlerin askeri üssü haline AB'li tekelleri beklemekte...
Ama onlar hâlâ daha AB, BM çözecek diyorlar...
Çözecek bu bizim yararımıza mı olunur bilinmez!

Ama bunları geçelim...
Bu konularda anlaşılmadık bazı yoldaşlarla...
Bırakın dediler bize, bu konularda anlaşılmıyoruz...
Bunları konuşmayalım, siz gelin biz başka konuları tartışalım...
Sonra bunları ele alırsanız, nasıl olsa çözülecek bu sorun...
Sizce ilerledi, güçler devam etti, işsizlik, pahalılık, batan bankalar...
Biz donu, gömleği, fanellamızı çıkardık, başka konuları konuştuk...
Sonuç?
Pratikte ne var?

Gerçek hayata baktığımızda, kendimizi hala daha yukarı mı bakalım aşağıya mı bakalım tartışmasının içerisinde bulmadık mı?
Kimileri don, gömlek edebiyatı

yaparak süreci AB'ye bırakmayı denedi...
Kimileri AB üstünde Sirtaki oynayarak ahaliyi sahte umutlarla kandırdı...
Sonra biz de yazdığımız şeyde, her söylediğimiz sözde bu yukarıdaki paradoksların hedefi olduk...
Kötü olduk...
Çünkü biz iki seçenek değil, bir üçüncü seçeneği önerdik...
Komünistler olarak da başka bir şey önermemiz mantıksız olurdu zaten...
Ama her komünist dediğimizde birileri, "siz kendinize bir etiket yakıştırmaya bayılıyorsunuz," dedi...
Yine don, gömlek siyasetine soyundu...
Pratikte ne var bütün mesele bu!

Birden akıma geldi...
AKEL gitti ve CTP'ye sordu diyelim...
Ya da YBH'ya...
Bu "Kıbrıs Sosyalist Partisi" ne?
Sizce ne cevap verilir?
Bırakın, "delidirler," denir mi?
Orası bilinmez ama Ekim'e da girdik artık...
3 Kasım seçimlerinin üzerine yatanlar, AB bizi kurtaracak diyenler sürecin üfürerek donmayacağını biliyorlar elbet...
Biz yine anti-emperyalist bağımsız Kıbrıs tartışmalarından usanmadan...
Gururla, ezilenin ve sömürülenin bayrağını taşımaya niyetliyiz...

Aydın Adamoğlu'nun Günlüğünden...

164

Siyahlara veda

Tut tutabilirsen
Dizginlerimizi
Boşalverdik
Bir bulut gibi tepe aşağı yağacağız
Başka çaresi yok

Güneş yanığı ellerde şimdi sıra,
Nasırlaşmış parmaklarda,
Sömürsüz-yalansız-kinsiz
İnsanca bir düzen kurmak için
Bu topraklarda

Sev sevebilirsen şimdi
Lefkara işler gibi aşklarımızı
Ne sen, deniz kadar mavi
Ne ben, şafak kadar kırmızı
Tomurcukları verdik
Açacağız, başka çaresi yok.
Bu defa biz getirdik baharı.

180

Arkeologlara
Toplumbilimcilere
Ve tarihçilere ne bıraktık
500 yıl 100 000 insan?

Şairler deli
Ressamlar kaçırılmış
Müzisyenler, kör kemaneci, değil miydi?

Şimdi kime ağılıyorsunuz
Taaaa Avustralyalardan, Kanadalardan?

Bakin bakın
Birkaç müzeliğin parça daha çıktı topraktan
Bir kedi gözü şasisi
İki de mangal sapı.

181

Kolay özgürlük yoktur
Olmadı
Olamaz
Olmayacak

Kolay esaret vardır. bir avukat tutarsınız davalık
Zincirlerinizi ve elleriniz hazırlarsınız
Geriyeye bir ana bulmanız kalır

AB DOSYASI

Baş tarafı 5. sayfada AB GENİŞLERKEN

İki sınıflı, anti-demokratik Avrupa'ya hayır! AB'nin büyük ülkeleri, AB'nin genişlemesi ile birliğe katılacak ülkeleri eşit söz hakkı olan üyeler olarak değil, 2. sınıf üyeler olarak alacaklardır. İlk defa serbest dolaşım bir tarafa bırakılacak ve birçok AB ülkesi Doğu Avrupa'dan gelecek kişilere kısıtlamalar koyacaktır.

Ortak Tarım Politikası uzun bir süre Doğu Avrupa ülkelerine uygulanmayacak, ya da çok kısıtlı olarak uygulanacaktır. Yeni üyeler, karar alma mekanizmasında eşit söz hakkına sahip olmayacaktır. Batı Avrupa'nın zengin ülkeleri, kendi şirketlerinin sömürsünü artırmak için, pazar alanlarını genişleteceklerdir. Doğu Avrupa, hizmetleri liberalleştirmeye, ekonomilerini özelleştirmeye ve sınırsız olarak çok uluslu yatırımlara açılmaya zorlanmaktadır. Seçimle işbaşına gelmemiş olan Avrupa Komisyonu'nun muazzam bir yürütme gücü varken, Avrupa Parlamentosu'nun gücü, hemen hemen yok gibidir. Nis Anlaşması ile bu güç daha da az elde toplanmıştır.

Avrupa Birliği, Thatcher'ci ekonomi ilkeleri temelinde çalışmaktadır. Hükümetlerin, "rekabeti saptırabilecek olan" sanayi ve hizmetlerini sübvansiyeye etmesi yasaklanmıştır. Kamu harcamaları çok sıkı bir düzeyin altında tutulmuştur. Bunun aksine davranan devletler cezalandırılabilir ve bu politikasını değiştirmeye zorlanabilecektir. Kamu hizmetleri özel rekabete açılmalıdır ve ticari kaygılarla çalıştırılmalıdır. Sermaye hareketlerinin herhangi bir şekilde sınırlandırılması yasaklanmıştır. AB'nin temel kuralları, serbest piyasayı el üstünde tutma esasına dayanmaktadır. Ekonominin halk yararına yürütülmesi için herhangi bir seçeneği dışlamaktadır. Refah devletinin tırtıklanması politikası sayesinde bugün AB'deki nüfusun beşte biri fakirlik sınırı altında yaşamaktadır.

Tekellerin Avrupalı, uzantılarını yeryüzüne

yayma istemektedir. AB sübvansiyonları, Avrupa büyük iş çevrelerini dünya piyasalarında teşvik etmek için kullanılırken, "Üçüncü Dünya" ülkelerinin de kendi yerel ekonomik desteklerinden arındırılmak için baskı yapılmaktadır.

AB kapitalizmi, en fakir ülkelerdeki insanların insan hakları ve yaşam koşulları için dörtlüneli koşarken, daha iyi bir yaşam için Avrupa'ya gelenlere de kapılarını kapamaktadır. AB insan hakları ile ilgili örnek davranışlara girerken, Avrupa polisi ekonomik ve siyasal haksızlıklardan kaçıp "Avrupa kalesi"ne sığınmak isteyenlere kapılarını kapamaktadır. Sermayenin dolaşımı kutsal iken, AB'ye sığınmak isteyen göçmen emekçilere ırkçı baskılar uygulanmaktadır.

AB militarizmine hayır!

AB, dünya ekonomik ve siyasal sahnesinde kendisine ait bir güç bloğu oluşturmak ve bunu askeri bir yetenekle desteklemeye hedeflemektedir. Acil Tepki Gücü, Avrupa'dan 2500 mil uzaklıktaki yerlerde, AB çıkarlarını korumak ve birçok modern savaşta yapıldığı gibi "barışı korumak" adıyla müdahale edecektir. AB ülkeleri silahlanmada işbirliği yapmakta olup, halen AB silah sanayisi yılda 13 milyar euro kâr etmektedir.

AB'ye alternatif vardır!

Alternatif, kendimizi Avrupa'dan ayrı tutmak ve zamanı tersine çevirmek değildir. Kıbrıs işçi sınıfı açısından, adadaki düzenin Kıbrıslı kapitalistler ve onların siyasetçileri yerine, Avrupalı kapitalistler ve AB bürokratları tarafından yönlendirilmesi, emek-sermaye-iktidar ilişkileri açısından önemli bir değişiklik getirmeyecektir.

Kıbrıs, AB'ye üye olamazsa, Kıbrıs Cumhuriyeti devletinin tarafsızlığına ve adanın toprak bütünlüğüne hâle gelmemeli, ada halkının hak ve çıkarları satılığa çıkarılmamalıdır. Maastricht Sözleşmesi, AB üyelerini ortak bir dış politika uygulamaya zorlamaktadır.

Portekiz Komünist Partisi Genel Sekreteri Carlos Carvalhas, şu değerlendirmeyi yapmaktadır: "Maastricht Sözleşmesi, işçilerin çıkarına hizmet edecek ve topluluk kurumlarını ve politikasını geliştiren katılımcı bir anlaşma değil, Avrupa büyük sermayesinin ve mali spekülasyon çıkarlarının anlaşmasıdır. Küçük ülkelerin rolünü azaltmakta ve işçi yanlı sosyal politikaları ikinci sıraya atmaktadır."

Bu durumda Kıbrıs'ın, Üçüncü Dünya ülkelerine ABD ve AB gibi bazı güçler tarafından yapılan saldırı ve sömürüyü kınama hakkı elinden alınmak istenecektir. Kıbrıs, NATO, BAB veya Avrupa Ordusu gibi benzeri askeri kuruluşlara girmemelidir.

Gerek Kıbrıs Rum ve gerekse Kıbrıs Türk burjuvaları, geline aşamada ekonomik, siyasal ve askersel olarak Avrupalı ortakları ile birlikte çalışmakta yarar görmekte. Oysa Kıbrıs, emperyalizm ve büyük sermaye çıkarlarına göre değil de, Kıbrıslı emekçilerin çıkarlarına göre yönetilmelidir. Bu da, sömürücü, askersel ve demokratik olmayan tekellerin oluşturduğu Avrupa Birliği'ne katılma politikasının reddedilmesini gerektirmektedir.

Maastricht Sözleşmesinin öngördüğü Tek Pazar, iktidar gücünü sıradan emekçi yurttaşlara dayama yerine, ulusötesi tekeller ve bürokratların elinde merkezileştirmektedir. Bireycilik, tekel hırsı, monetarizm, sömürü, ucuz işgücü gibi olgulara karşı mücadele, seçilmemiş kuruluşların eline ekonomik ve parasal güç veren ve demokratik haklara saldırıya geçen Maastricht'e karşı mücadele ile eşdeğer olacaktır. Demokratik bir Avrupa, sadece ve sadece işçi ve halk örgütlerinin yerel, ulusal, bölgesel ve Avrupa düzeylerinde söz sahibi olması ile kazanılabilir.

AB'ye katılım halinde, Kıbrıslı emekçilerin en başta gelen görevi, öteki AB ülkelerindeki sınıf kardeşleriyle işbirliği yaparak, omuz omuza savaşım vermek ve alternatif bir Avrupa'yı, sosyalist Avrupa'yı inşa etmek olacaktır.

BARIŞ İÇİN ŞARKI SÖYLEYEN ÖĞRETMENLER SUÇLU BULUNDULAR

**Konu ile ilgili KTÖS
Genel Sekreteri Şener
Elcil ile Söyleştik**

**KSG: İki Toplumlu Koro nasıl
oluşturdu?**

Şener Elcil: 1997 yılında başlayan bir çalışma sonucu oluştu. İki toplumlu temaslara katılan bir grup aydın, bu koronun ilk temellerini attı. Amaç; Kıbrıslı Türk ve Kıbrıslı Rumların ortak değerlere sahip ve bu kültürel değerlere çerçevesinde bir araya gelerek ortak çalışma sergileyebileceklerini, amaç edindiler. Bu kültürel değerlerden en önemlisi de evrensel bir dil olan müziğin kullanılmasıydı. Yapılan bilimsel araştırmalarda ortaya çıkan bir sonuç vardı ki; iki toplumun ortak parçalarını ortak olarak söylediklerini belirlemiştir.

Bu çerçevede iki toplumlu koro tamamen amatör ve çeşitli meslek gruplarından oluşan üyelerden teşkil edilmiştir.

**KSG : Şimdiye kadar hangi
etkinliklerde bulundu?**

Ş.E: İki Toplumlu Koro oluştuktan sonra çalışmalarını ara bölge olan Pile'de sürdürmeye başlamıştır. Yapılan tüm resmi girişimlere rağmen KKTC Dış İlişkiler ve Savunma Bakanlığı İki Toplumlu Koro'nun Kıbrıs'ta konser düzenlemesine izin vermediği gibi, 1997'de açıklanan Bakanlar Kurulu kararıyla; KKTC topraklarında, ara bölgede ve yurt dışında konser vermesini yasaklamıştır. Koro talasemiyalı çocuklar yararına Yakın Doğu Üniversitesi'nde vereceği konseri; koronun Rum üyelerine, Kuzeye geçiş izni verilmediğinden yapılmadı. Yine Pile de ortak olarak düzenlenen konsere Türk üyelerin gidişi Türk tarafından engellendi.

Koro 2001 yılında Londra'da geniş katılımlı bir konseri başarıyla verdiler. Türk üyeleri Kuzey Kıbrıs'ta Bu Memleket Bizim Platformu'nun düzenlediği mitinglerde ve yürüyüşlerde çeşitli şarkılar söylediler.

**KSG :3- Rejim Koroya nasıl
bakıyor?**

Ş.E : Kıbrıs'ta 1950'lili yıllarda başlayan ayrılıkçı siyaset anlayışı günümüze kadar devam etmiştir. Bu çerçevede Kuzey'de oluşturulan rejim kesinlikle Kıbrıs'ta Türk ve Rum toplumlarının bir arada ortak yaşamasına, faaliyet göstermesine, üretim yapmasına kesinlikle karşıdır. Bu anlayış

istemeyen ırkçı birtakım çevrelerin Kıbrıs'taki uzantıların dayatmalarıdır. Bu çevrelerin bazıları tahammülleri yoktur. Savaş çılgınlığı yapan bu çevreler ve bunu da isteyen öğretmenlere şu suçlamayı getirdiler :

- 1) *Yurt dışında siyasi bir eyleme katılma.*
- 2) *İki Toplumlu Koro'yla konsere katılarak konser öncesinde ve sonrasında "barış çılgınlığı" yaparak, çözüm için masada oturan Denktaş'ın çözüm istemediği propagandasını yaparak milli politikaya aykırı davranmak.*
- 3) *Milli politikaya aykırı davranarak devleti yitirmeye teşebbüs*

"Barış İstiyor, Vurun Kahpeye"

İki toplumlu korodaki öğretmenler "barış çılgınlığı" yapıyor diyerek yargılanıp mahkum edildiler. Ülkemizdeki bu uygulamalar 12 Eylül Faşizmi'nin, Latin Amerika Faşizmi'nin, Hitler Faşizmi'nin bir uzantısı olarak karşımıza çıkıyor. Faşizmin mahkum ettikleri, bu halkın onurudur. Barıştan korkanlar, halkların kardeşliğinden korkanlardır. **KSG**

1950'lerdeki Türk'ten Türk'e kampanyasında olduğu gibi devam eder. Ortak bir etkinlik faaliyet veya bunu istemek bile varolan rejimin politikasına aykırı olduğu için kesinlikle yasaktır. Bu faaliyetlere katılanlarda, resmi görüşün temsilcileri veya kontrgerilla yöntemleriyle kurulan naylon dernek ve örgütler tarafından "hain" ilan edilmektedir.

**KSG: Sonuçlanan soruşturmanın
savunulan gerekçeleri nelerdir?
Sizce gerçek nedenler nelerdir?**

Ş.E: Bu suçlama siyasi bir suçlamadır. Bize göre bu suçlamalar Türkiye'de Kıbrıs'ta barış, çözüm, AB üyeliğini

etmek.

4) *Başkaları tarafından finanse edilen bir etkinliğe katılarak uçak bileti, yemek ve konaklama için saptanan imkanlardan yararlanarak rüşvet temin etmek.*

5) *İzinsiz ve özürsüz görev yerine gitmek.*

6) *İzinsiz yurtdışına çıkmak.*

7) *Sendikanın kültürel olmayan bu faaliyete izin vermesi ve katılması sendisi bir faaliyetidir. Buna bağlı olarak öğretmenler yasasının 80'e 5. maddesi :*

"sendika yönetim kurulu üyelerine veya yönetim kurulunun uygun göreceği sendika üyelerine

sendikal amaçlarla kullanmak üzere yasal yıllık izinlerine ek olarak yılda kullanılabilen altı ay ödeneksiz izin verilir." demektedir. Bu çerçevede koro üyelerine sendikal bir maksatla görevlendirme sendika yönetim kurulu tarafından verilmiş olur; bu konuda bakanlığa yazılı bilgi verilmiştir.

Bakanlığın bunu reddetme yetki ve sorumluluğu yoktur.

KSG: Amme Komisyonu'nun aldığı kararı nasıl değerlendiriyorsunuz?

Ş.E: Kamu Hizmeti Komisyonu Denktaş'ın Hizmeti 5 üyeden oluşmaktadır. Sn. Denktaş ne kadar tarafsızsa Kamu Hizmeti Komisyonu da o kadar tarafsızdır. Son icraatları ile bunu bir kez daha ortaya koymuştur. Geçtiğimiz yıl Yunanistan'da yapılacak olan Uluslararası Çocuk Barış Olimpiyatları'na katılacak olan çocuklarımızın ve 5 öğretmenimizin yurtdışına çıkışları polis ve asker müdahalesiyle Ercan Havaalanı'nda durduruldu. Bu faaliyete katılacak olan, çocuk ve öğretmenlerinin vizelerini alabilmek için sendikal izin ve tatil döneminde iki günlüğüne İstanbul'a gidip gelen Kenan Tuncay ve Osman Nalbantoğlu isimli iki öğretmene de geçen yıl bu ceza verilmiştir.

Bu da gösteriyor ki; Kamu Hizmeti Komisyonu tarafsızlığını yitirmiş, icazetli ve talimatla yönlendirilen bir kurum olmaktan ileriye gidememiştir. Barışa düşman olanlardan talimat almaktadır.

Biz buna benzer davalarda verilen siyasi cezaları reddediyoruz, bu haksız bir suçlamadır. Belirli davalar bittikten sonra kararlar doğrultusunda Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne gidilecektir.

KSG: Teşekkür ederim Sn Şener Elcil Ş.E: Ben teşekkür ederim.

Özgür bir yurt dediler, başımızı sokacak bir evi çok gördüler!

DÖVİZLE KONUT ALANMAĞDUR YURTTAŞLAR DERNEĞİ

Değerli Üyemiz. Eylül 2002
Derneğimiz teknik komitesinin hazırlamış olduğu görüş ve taleplerimiz aşağıdaki gibidir.

1- "Sosyal Adalet ve Hukukun üstünlüğü" ilkeleri KKTC Devletinin niteliklerindedir. Her yurttaşın tam bir güven ve insanca bir düzen içerisinde varlığını sürdürmesi, hiçbir kişi, aile, zümre veya sınıfa ayrıcalık tanınmayacağı, Devletin konut sahibi olmayan, sağlık ve insanca yaşama koşullarına uygun konutu bulunmayan ailelerin konut gereksinimlerini karşılayacak önlemlerin yasa ile düzenleneceği anayasal hükümlerdedir.

Ülkedeki yasal para biriminin türk lirası olduğu tartışılmaz gerçeği karşısında Şubat

2001'de TC'nde meydana gelen mali fırtınanın KKTC'nde de herşeyi darmadağın ettiği tartışmasızdır. Enflasyon ve devalüasyon, TL'yi döviz karşısında 2001 Şubatından bu yana %250'leri aşan bir oranda etkilemiştir. Gelirlerde hiçbir artışın veya buna paralel bir artışın meydana gelmemesi, dövizle konut alan, borçlanan geniş bir halk kesimini perişan etmiştir. Bunun sonucu olarak dövizle konut alanlar, Mart 01'den beri taksitlerini ÖDEYEMEMEKTEDİRLER.

TETBİRLER.

Bu sorun, dövizle taksit ödeyenlere, 21 Şubat 01 tarihindeki döviz kuru üzerinden ödeme yapma olanağı sağlanması ve veyasöz konusu borçların, Kalkınma bankası'na devri ile çözülebilecektir.

Sosyal devlet olmanın bir gereği olarak Türk lirası üzerinden konut yapıp satan devlet, konut yapmadığı vatandaşın konut borcunu Türk mlirasına dönüştürerek tüm yurttaşların devleti olduğunu, yurttaşları arasında ayırım yapmadığını göstermelidir.

2- 21 Şubat 2001'de meydana gelen fırtınanın tekrarlanmayacağını söyleme olanağı olmadığına göre

benzer durum ve sorunların yaşanmaması için özellikle dövizle konut satış sözleşmeleri feshedilerek ve 21.02.01 tarihindeki borçlar, o tarihte geçerli kur üzerinden TL'ye dönüştürülmelidir.

3- Ticari ve Devlet katkılı bankalara borçlu olup mali çıkmaza giren konut inşa eden firmaların ipotek

verdikleri taşınmazlarla ilgili alıcılar lehine tapu güvencesi sağlanmalıdır.

4- Konut inşa edip satan firmaların, alıcılara uyguladığı fahiş faiz, haksız gecikme zammı, astronomik kar payı gibi üçkağıtçı işlem ve uygulamalarına karşı olan talep ve haklarımızla ilgili yargısal işlemler sonuna kadar devam ettirilecektir.

Sonuç olarak Kalkınma Bankasının turizimci geçinen bir avuç fırsatçının olmadığını, sadece inşaat müteahhitlerinin KKTC vatandaşı olmadığını hatırlatır, 1973'de oluşturulan Borç Tanzim Encümeni (yasa sayısı 4/73), Kıbrıs liralığını yürürlükten kaldırılmasına ilişkin kararname (16.8.1983 tarihli RG), Konut kiralının dondurulması yasası (Sayı:2/78), Kıbrıs Liralına pirim ödenmesi yasası (40/93) hükümlerinin incelenmesi halinde taleplerimizin yasal dayanaklarının görülebileceğini belirtiriz.

Kıbrıs'ta
Sosyalist
GERÇEK

Sahibi:
Kıvılcım Yayıncılık
Kollektif Ortaklığı

Adres:
Marmara Sokak,
No: 31
Lefkoşa-KIBRIS
Mersin10-Türkiye

Dizilip basıldığı yer:
Afrika Yayıncılık
Ltd. tesisleri

Tel-Fax:
(Güzelyurt) 0(392) 7146920
e-mail: onur@kktc.net
web: www.st-cyprus.co.uk